LIETUVIŠKAS

MARIJOS MĖNUO

Paruošė

T. Kazimieras, kapucinas.

Jonas Kudirka

Kaunas — 1929 m.

Išleido **M. Račkaus knygynas**

Kaunas, Vilniaus g-vė 22.

Imprimatur.
Kaunae, die 6 Martii 1929.
C. Šaulys.
Vicar. Generalis,
Praelatus S. S.

Nr. 663.

Cum permissione superiorum:
fr. Daniel O. M. Cap.
Commissarius Provincialis.

Perspausdinti draudžiama. M. Račkus.

Įžanga.

Ruošiant šią gegužinėms pamaldoms knygelę norėjau paskatinti visus, idant karščiau mylėtų Švenč. Panelę Mariją, ir priminti, kaip Ji buvo garbinama pas mus Lietuvoje. Pastabas ėmiau iš knygelės T. Onorato kapucino, o pavyzdžiams stengiausi pavartoti dalykus, kurie liečia mūsų tėvynę. Stebūklingų vietų aprašyme daugiausia naudojausi žiniomis, kurias surinko T. Fridrich S. J. apie stebūklingus Švenč. Panelės paveikslus. Jeigu tos pastabos ir pavyzdžiai sukels nors trupulį geresnių minčių, tai mano užsimotas tikslas bus visiškai atsiektas. Tegul tų dviejų motinų, Motinos Marijos ir motinos tėvynės, meilė kaskart labiau dega mūsų širdyse ir traukia prie to, kas šventa ir kilnu.

Kokia gegužinių pamaldų tvarka? Visupirma eina skaitymas, paskui giedama ar kalbama Litanija su antifona ir malda, o užbaigiama giesme.

Neužmiršk savo maldose atsidūsti prie Švenč. Panelės ir už rašantį šiuos žodžius.

T. Kazimieras, kapucinas.

Pastabos ir pavyzdžiai kiekvienai gegužės mėnesio dienai.

Aš motina gražios meilės... manyje visa viltis...
Ateikite pas mane visi (Eccli. 24; 24, 26).

1 Diena.

Keli žodžiai pradedant pamaldas.

Kad mūsų tėvynėje gegužinės pamaldos būtų laikomos su didesniu uolumu, tam tikslui leidžiame šitą lietuviškąjį Marijos mėnesį. Delko vaidiname jį lietuvišku?

1. Visupirma trokštame, kad visi mūsų tėvynės tikintieji laike tų pamaldų susivienytų dvasioje. Pasaulio bedievybė įtraukė į savo sūkurį ir mūsų tėvynę Lietuvą. Atsirado joje nevienas nutolęs nuo tikėjimo, kurio vie-

ningai laikėsi mūsų tėvai. Tikroji galybė yra tiktai vienybėje su V. Dievu. Delto mes visi susivienykime maldoje šaukdami Marijos, kad mūsų tauta atgimtų tikrojo tikėjimo dvasioje.

2. Kad sužadinti tą vieningumą priminsime, kokias malones Švenč. Panelė teikdavo pas Savo stebūklingus paveikslus Lietuvoje tiems, kurie su pasitikėjimu Jos šaukėsi.

3. Priminsime, koks buvo mūsų tėvų pamaldumas prie Marijos.

4. Pagaliau trokštame, kad šių metų gegužinės pamaldos paskatintų visą mūsų tautą iškilmingai grįžti prie tos karštos meilės, kokia pasižymėjo mūsų tėvai del Marijos. Delto kreipiamės į visus, kurie naudosis šita ar kita knygele, idant pridėtų prie savo prašymų dar ir tą, kad mes visi vėl pradėtume karštai mylėti Švenč. Panelę.

Šv. Tėvas Pius XI suteikęs birželio 28 d. 1927 m. audienciją lietuviams išsitarė, kad mūsų šalis pasižyminti didžia Marijos meile, turinti daug stebūklingų Marijos vietų, esanti „terra Mariana", Marijos žemė. Delto minėsime kaikuriuos Jos stebūklingus paveikslus.

Trokšdami kasdien žadinti gyvesnį pamaldumą prie mūsų dangiškosios Užtarėjos, ketiname čia pastabose minėti, kas mus riša su Marija. Rodysime Ją kaipo mūsų Motiną, mūsų Ponią, mūsų Globėją, mūsų Karalienę ir t. t. Dabar pagalvokime, kaip šiandien dangus maloniai žiūri į mus ir kaip žiūrės per tą ištisą mėnesį. Tada suprasime, kokia mums nauda iš tų gegužinių pamaldų.

Perbėkime mintimi skersai ir išilgai tą visą pasaulį. Kągi pamatysime šitam gegužės mėnesį? Pamaldūs žmonės rūpinasi kuogražiausiai papuošti Marijos altorius ir stovylas visur, bažnyčiose, namuose ir net šalia kelio stovinčiose koplitėlėse. Mergaitės ir moterys renka ankstybiausias ir gražiausias gėles, kad papuošti Marijos altorius ir paveikslus.

Tikinčiųjų būreliai spiečiasi prie Marijos aliorių ir paveikslų. Visur skelbiama Marijos garbė. Visur su džiaugsmo ašaromis kyla maldos ir atsidūsėjimai prie Mari-

jos. Bažničiose, namuose ir laukuose girdėti malonios ir sutartinos giesmės. Ar toks raginys gal nesujaudinti žmogaus širdį? Ar gal kas būti abėjingas del Marijos? Niekur nerasime tokią motiną, kurios širdis nesusijaudintų, kai visi vaikai sykiu apspinta ją ir įvairiais balseliais prašo ją vieno dalyko: Jeigu paprasta motina nemoka atsakyti prašantiems vaikučiams, tai kągi kalbėti apie Mariją? Ji stačiai trokšta mus gelbėti. Delto su pasitikėjimu kreipkimės į Ją, o be abėjo atsiras mūsų širdy didesnė viltis. Tikintieji neabejoja, kad šios pamaldos turi daug reikšmės pas Dievą ir Švenč. Motiną ir kad Marija išmels už tai daug nuo Savo Sūnaus malonių.

Reikia pripažinti, kad dėka Marijos užtarimui dar neužliejo pasaulį bedievybės banga, kuri dabar pašėlusiai veikia. Nors yra labai daug ištvirkimo, bet visos kilnesnės sirdys ieško sau patenkinimo tikyboje. Taigi kaskart uoliau melskime, kad Marija saugotų mus nuo pikto. Tada galime ištikrųjų laukti, kad tikėjimas parblokš visus savo priešus ir mes vėl grįžime prie mūsų tėvų pamaldumo, kuriuo jie pasižymėjo.

PAVYZDYS

Kalbant apie Marijos garbę Lietuvoje pradėsime nuo to, kas mums yra brangiausia. Eikime į Vilnių, mūsų sostinę, Lietuvos širdį. Ten Aušros Vartų koplyčioje rasime mūsų Užtarėjos stebūklingą paveikslą. Pas jį plaukia Lietuvos kaimiečiai ir ponai, prasčiokėliai ir šviesūoliai ieškodami sau paguodos įvairiuose dūšios ir kūno reikaluose. Kokia to paveikslo pradžia? Senovėje visas Vilniaus miestas buvo apvestas mūru, kuriame buvo keletas vartų. Toje vietoje, kur Aušros Vartų koplyčia, buvo Medininkų vartai, paskui praminti Aušros vartais. Jų viršuje buvo gili įduba, į kurią 1508 m. įkėlė Švenč. Panelės paveikslą. Kas tą paveikslą piešė, nėra tikrų žinių Vos atsirado paveiklas ties minėtais vartais, sukilo žmonėse koks tai nepaprastas jausmas, tarytum kas traukė juos čia melstis. Tankiai net naktimis čia klūpodavo su žvakėmis rankose ir melsdavosi. Tas žmonių dievotumas patiko Marijai ir prasidėjo malo-

nės. 1626 m. apsigyveno prie Aušros Vartų vienuoliai, basieji karmelitai. Jie patėmijo žmonių pamaldumą ir paėmė paveikslą į savo globą. Jie praplatino paveikslo garbinimą. 1671 m. buvo Vilniuje tribunolas, į kurį suvažiavo daug ponų. Garsus anų laikų pamokslininkas T. Karolis pasiryžo išnaudoti progą, kad surinkus lėšų koplyčiai, kur būtų galima laikyti prieš paveikslą šv. Mišias. Lėšų rinkimas pasisekė. Tada Švenč. Panelės paveikslą įnešė į šv. Terešės bažnyčią, o ties vartais pastatė medinę koplyčią, kur iškilmingai grąžino paveikslą. T. Karolis per pamokslą išdėstė įvykusias prie stebūklingo paveikslo malones. Nuo tada įvedė kasdienes giesmes ir litaniją prie Švenč. Panelės. Jos tebėr ir šiandien. Tam laike atsitiko nelaimė. Vienas vaikutis iškrito pro langą iš trečio aukšto ir užsimušė. Nuliūdę tėvai nubėgo pas stebūklingąjį paveikslą ieškoti paguodos Vaikutis atgijo. Dėkingi tėvai davė išpiauti tą įvikį ant sidabro lentelės ir atminimui pakabino koplyčioje.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

2 Diena.

Marija mūsų Motina.

Visiems katalikams gerai žinoma, kaip reikia suprasti pasakymą, kad Marija yra mūsų Motina. Čion visai bereikalingi įrodinėjimai. Šv. Dvasia pati išspaudė mūsų širdy, kad turėtume Joje pasitikėjimą kaip sūnūs. Tačiau bus pravartu išgvildenti, ką reiškia Marijos pavadinimai Motina, kuriuos randame Litanijoj. Per ištisą šį mėnesį giedame ją ar kalbame, delto geriau susipažinkime, kad galėtume karščiau Jos šauktis.

Ten Marija yra vadinama Dievo malonės Motina. Ji pagimdė visokios malonės Tvėrėją ir Davėją. Ji partraukė ant žemės malonę, kurią žmonių giminė buvo praradusi. Be Jos negalime pereiti iš nuodėmės į Dievo malonę. Tiktai per Mariją gauname visas Dievo

malones, sako šv. Alfonsas Liguori (Storie di Maria Cap. V, § 1).

Ji yra tyriausioji Motina. Ji tapdama V. Jėzaus Motina buvo liuosa nuo mažiasio netyrumo ~~nuredyti~~, kaip kitos moterys negal to išvengti.

Ji yra skaisčiausioji Motina. Savo skaistumu perviršijo visus dangaus ir žemės sutvėrimus. Ji yra nesuteptoji Motina. Be nuodėmės buvo pradėta ir be jokios sutepties pradėjo Įsikunijusį Žodį. Ji yra nepalytėtoji Motina. Gimdydama Dievo Sūnų mergystės neprarado.

Vadiname Mariją meilingąja Motina. Ji iš visų sutvėrimų yra meilės verčiausioji. Išskyrus V. Dievą nėra tokios esybės, kuri labiau skatintų prie meilės. Marija yra visiems tikintiems ištikrųjų mylimiausioji.

Marija yra stebūklingoji Motina. Nematome nei vienam kitam sutvėrime tiek nuostabių dalykų, kiek Joje. Pamanyk tiktai, ar nenuostabus dalykas, kai žmogysta pagimdė Dievą? Kai sutvėrimas pagimdė pasaulio Sutvėrėją? kai tarnatė tapo Viešpaties Gimdytoja? kai mergystė susivienijo su Motinyste? Visi tie stebuklai įvyko Marijoje.

Marija yra Motina geroji Patarėja. V. Jėzui įžengus į dangų Apaštali eidavo pas Mariją tartis ir visokiais klausymais rasdavo ten geriausią jų išrišimą. Ji ir šiandien visokiose abėjonėse ir sunkenybėse ateina gelbėti savo tarnus, kurie su pasitikėjimu ieško pas ją šviesos.

Kai mes turime tokią nepaprastą Motiną, kalbėkime apie Ją su didžiausia pagarba ir kaipo geriausi vaikai mylėkime Ją visa širdimi. Ar surasime musų tarpe tokius, kurie visiškai pasitikėję Motinai Marijai butų apsivylę ir nedatyrę Jos motiniškos globos?.. Neužtenka atšalusiai arba vien tik lūpomis mylėti Ją. Mylėkime nuoširdžiai, nes tik tokia meilė pritinka tikriems Marijos vaikams. Kokį reikia mums padaryti šiame mėnesį pirmą pasižadėjimą? Pasižadėkime karštai mylėti mūsų brangiausiąją Motinėlę Mariją.

PAVYZDYS.

Klausykite, kas toliau įvyko su Aušros Vartų Švenč. Panelės paveikslu. Tėvai karmelitai čia uoliai darbavosi. Gale septynioliktojo šimtmečio įsibrovė į Lietuvą švedai, kurie neseniai išsižadėję katalikystės baisiai nekenkė visa, kas yra katalikiška, ir naikino. Todėl reikėjo ypač iš Vilniaus išvežti visas šventenybes ir brangesnius bažnytinius daiktus. Vyskupas Brzostovskis išgabeno šv. Kazimiero kūną net toli į Lenkiją. Švenč. Panelės Aušros vartų paveikslas liko savo vietoje ir stebuklingu būdu suvaldė nedorus švedus. Jie užėmė Vilnių balandžio 5 d. 1702 m. Visupirma ėmė skelbti galą visiems kunigams, bet ypač neapkenčiamiems vienuoliams. Pirmose švedų atvykimo dienose buvo Aušros Vartuose šitoks atsitikimas. Užėmę miestą pastatė visuose vartuose savo sargybą. Tokia sargyba stovėjo ir prie Aušros vartų. Iki šiol budavo, kad žmonės čia susirinkę giedodavo giesmes. Švedų sargybiniams nepatiko tas giedojimas ir nuo jo draudė. Jie tyčiodamiesi iš Švenč. Panelės garbinimo sukurė vartuose ugnį ir dainavo šlykščias, begėdiškas dainas. Nei nemanė, kad yra galybė, kuri paiegs suvaldyti juos. Štai jiems besėdint vartuose balandžio 14 d. staiga nukrito su didžiausiu tvenksmu geležinės durys. Krisdamos užmušė du kareiviu, o kitu du taip sunkiai sužeidė, kad neilgai trukus ir juodu mirė.—Apie švedus rytą bus daugiau.

Atsiminkime dar tuos laikus, kai praslinkus šimtui metų pasirodė Lietuvoje prancūzai. Jų ciesorius Napoleonas užsimanė užkariauti Rusiją. Tuo tikslu 1812 m. išvyko su didele kariuomene į Maskvą. Pakeliui sustojo Vilniuje, užėmė šv. Terešės bažnyčią, šalia kurios yra Aušros Vartų Švenč. Panelės koplyčia, ir pavertė ją kareivių sandėliu. Napoleono kareiviai apgadino bažnyčią ir apiplėšė Švenč. Panelės koplyčią. Kaip anksčiau švedus, taip dabar prancūzus pasiekė Dievo rykštė. Napoleonas neva pasiekė Maskvą, bet ten šaltis nugalėjo jį ir vos su kariuomenės likučiais spėjo pabėgti į Prancūziją.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

3 Diena.

Marija mūsų Ponia.

Nekaltoji Panelė yra ne tiktai musų, bet ir viso pasaulio Ponia. Šitas pavadinimas kuogeriausiai tinka Marijai. Dełko? Dievas Tėvas yra dangaus ir žemės Viešpats Ponas, o Marija Jo išrinktoji Duktė. Jei Tėvas yra Viešpats-Ponas, tai ir Duktė Ponia. Taigi iš visų sutvėrimų pirmiausiai Marijai priklauso šis garbingas pavadinimas.

Marija yra musų Viešpaties Jėzaus Kristaus Motina. Kiekvienoje Bažnyčios maldoje vadiname Jėzų Kristų mū sų Viešpačiu. Jeigu Sunus yra Viešpats, tai ir Motiną reikia vadinti Viespačia-Ponia. Šventraštis liudija, kad Dievas Tėvas, ką tiktai turėjo, viską atidavė Sūnui ir padarė Jį viso pasaulio Viešpačiu. Sunus gi pasidalino tą valdžią su Savo Motina, nes ir Ji dalyvavo išganymo darbe. Kas nor turėti Viešpačiu Kristų ir jam visa širdimi tarnauti, tas tur turėti ir Mariją už Ponią. Delto šv. Alfonsas šitaip išsireiškia: „trokštu būti Sūnaus tarnas, o kadangi nieks negal juo tapti, jei nebus Marijos tarnas, delto stengiuosi tarnauti Marijai, kaipo savo Poniai".

V Dievas visus žemesnius sutvėrimus pavedė valdyti aukštesniems. Jisai žemės viešpačiu padarė žmogų, delto kad buvo aukštesnis už visus kitus žemės sutvėrimus. Marija po V. Jėzaus buvo tobuliausia iš visų sutvėrimų, delto Dievas padarė ją Angelų ir žmonių Ponia. Kaip Šventraštis sako, jog Tėvas išaukštino Savo Sūnų už Jo pasišventimą, taip galima sakyti, jog Mariją išaukštino už Jos sopulius atpirkimo darbe.

Marija yra visagalinti ponia. Kaip V Dievas gal padaryti viską, ko tiktai nor, taip Marija gal išmelsti viską ko tik nor. Šv. Alfonsas sako, kad jai tarpininkaujant ateina mums visokios malonės, kurias pelnė del mus V. Jėzus.

Ji yra maloningiausioji Ponia. Šv. Alfonsas sako, kad „Marija yra pilna gerumo ir malonumo Blogai darytum, jei eitum prie Jos su baime".

Ji yra rūpestingoji ponia. Net ir geriausioji ponia nesirūpina tiek savo tarnais ir jų reikalais, kiek Marija.

Ji yra ypatingai mūsų Ponia. Taip vadina ją visos krikščionių tautos. Taip ir mes mėgstame vadinti, kai melsdami Jos apgynimo sakome: „mūsų Ponia".

Mūsų protėviai darydavo apžadus, kad tarnausią savo dangiškai Poniai. Ką buvo sykį žadėję, tą ir ištesėjo. Mes taip pat būkime tvirti Marijos garbintojai. Šiandien pasižadėkime, kad savo Švenč. Ponią garbinsime visa širdimi ir ištikimai Jai tarnausime.

PAVYZDYS.

Vakar minėjome, kas atsitiko su švedais, kai nedorai elgėsi saugodami Aušros Vartus. Po to įvykio vos praslinko dvi dieni, kai atėjo pagelba tėvynės gynėjams. Antanas Novosielskis, kuriam buvo pavestas nedidelis kareivių būrys, smarkiai puolė į Vilnių pro Aušros vartus. Netikėtai užpuolęs išblaškė švedus ir daug jų užmušė. Švedai greit susigriebė, susirinko iš viso miesto ir puolė Novosielskio kareivius. Tie pavedė save Aušros Vartų Švenč. Panelei ir nepaliesti laimingai grįžo pas savuosius. Dėkodami, kad juos gelbėjo tokiam dideliam pavojuje, vėliau aukojo sidabro votum. — Tais pačiais metais švedai sugavo kareivį Stakauską, kai jisai per arti prijojo Vilniaus miestą. Stakauskas pamatė esąs švedų apsuptas ir neištrūksiąs iš jų rankų. Tada aisiduso prie švenč. Panelės stebūklingam paveiksle, suspaudė pentinais arklį ir pasprūko iš švedų tarpo. Tie vijosi ir šaudė, tačiau nei vienas nepataikė. Stakauskas išliko gyvas ir sveikas. —Švedams viešpataujant Vilniuje vieną kartą jų kareivis pasislėpė Aušros Vartų koplyčioje ir emė plėšti nuo stebūklingojo paveikslo brangų sidabro rūbą. Staiga neteko lygsvaros, nukrito ant grindų ir sutriuškino sau galvą. —Šiandien visi gerbia tą brangią vietą. Yra užsilikęs nuo senovės paprotys, kad Aušros Vartų gatve galima važiuoti tiktai žingsniu. Visi, katalikai ir ne katalikai einant pro

koplyčią tur nusiimti kepures. Gatvėje, kad ir lyjant visada galima matyti besimeldžiantieji.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

4 Diena.

Marija mūsų Karalienė.

Delko Švenč. Panelę Mariją vadiname Karaliene?

Ji yra dangaus Karaliaus Motina. Šv. Atanazas ir šv. Bernardas sako: „jeigu Sunus yra pasaulio ir visų sutvėrimų Karalius, tai ir Marija užsipelnė karalienės vardą, kai tik pasijuto Amžinojo Žodžio Motina“. Karalius Saliamonas atvykęs į karaliskojo sosto kambarį pasisodino šalia savęs motiną. Norėjo tuo pažymėti, kad ir ji dalyvauja jo valdžioje. V. Jėzus padarė panašiai, kai paėmęs į dangų Savo Motiną pasodino Ją Savo dešinėje ir pavedė Jai Savo valdžios dalį.

Marija yra žemės ir visų sutvėrimų Karalienė. Ji gal sakyti Šventraščio žodžiais: „kiekvienoje tautoje ir kiekvienoje giminėje aš viešpatavau“ (Eccli 23,9) Šv. Bernardas atsiliepia šitaip: „tiek sutvėrimų tarnauja Švenč. P. Marijai, kiek tarnauja šv. Trejybei; to nor ir reikalauja Dievas“

Ji yra dangaus Karalienė. Pats Dievas apvainikavo Ją danguje.

Ji yra Angelų, Cherubinų ir Serafinų Karalienė. Jos vienos meilė didesnė už jų visų meilę.

Marija vadinasi Patrijarkų ir pranašų Karalienė. Jie davė Jos išraišką arba pranašavo apie Ją.

Ji skaitosi Apaštalų ir Kentėtojų Karalienė. Ji perviršijo juos visus Savo uolumu ir sopuliais.

Ji yra Išpažintojų ir Panų Karalienė. Nesulyginama Marijos skaistybė ir visos dorybės stato ją aukščiau už juos visus.

Marija yra gailestingumo Karalienė. Visi labai mėgsta taip vadinti Ją, nes visiems reikalingas gailestingumas.

Mūsų brangiausias Išganytojas žinojo tą ir taip sutvarkė Savo valdžią, kad Sau pasiliko teisingumą, o Marijai pavedė gailestingumą.

Visos katalikų tautos laiko Dievo Motiną už savo Karalienę ir taip vadina Ją. Jos pavedė save Švenč. Panelei Marijai, kad visiškai viešpatautų ant jų. Ir mes lietuviai visuomet karštai mylėjome Mariją ir ją garbinome. Mes iš savo valios išsirinkome Ją sau už Karalienę. Pažymėjimui, kad Marija mūsų Karalienė, iškilmingai apvainikavome Jos stebūklingus paveikslus Trakuose ir Šiluvoje. Paveskime ir dabar save ir visą mūsų tėvynę Marijos valdymui ir tikėkime, kad ji geriausiai valdys mus. Jeigu kartais pasitaikytų mums koks nemalonumas, tikėkime, kad ir tas įvyksta mūsų naudai. Marijai daugiau rūpi mūsų dvasios, kaip kūno dalykai Karštai pavedę savo reikalus Švenč. Panelei stenkimės būti ištikimi Jos valdiniai. Tuo tikslu saugokimės, kad nei mažiausia nuodėme neįžeistume Jos Sūnų Kai būsime geri valdiniai, patirsime mūsų Karalienės Marijos karališkąją galią ir globą.

PAVYZDYS.

Kai švedai išsikraustė iš Lietuvos ir išnyko nuo jų pavojus, į Vilnių gryžo vyskupas ir parvežė išvežtąjį šv. Kazimiero kūną. Tais pačiais 1706 m. gegužės 18 d. ištiko Vilnių nauja nelaimė Kilo mieste gaisras. Prasidėjo jisai nuo šv. Mikalojaus bažnyčios ir artinosi prie Aušros Vartų Jau užsidegė namai abipusiai bažnyčios. Tada tėvai karmelitai nunešė stebūklingąjį paveikslą į bažnyčią ir ėmė karštai melstis, kad Švenč Panelė gelbėtų. Ir neapsivylė. Per Marijos užtarymą gaisras pradėje mažėti ir nepadaręs daugiau žalos užgeso. Po to įvykio labai daug žmonių lankė paveikslą ir dėkojo už gautą malonę. Koplyčia išliko nesudegusi. Dievo Kūno oktavoje iškilmingai sugrąžino paveikslą į senąją vietą koplyčioje. — 1715 m. gegužės 26 d. sudegė beveik visas Vilnius. Tada sudegė ir medinė Aušros Vartų koplyčia. Iš degančios koplyčios liepsnų išnešė paveikslą ir patalpino šv. Teresės bažny-

čios altoriuje. Tėvai karmelitai surinko aukų ir iš jų pastatė dabartinę mūro koplyčią su plačiais laiptais. Kai statybos darbas buvo baigtas, paskyrė dieną iškilmingam įnešimui Švenč. Panelės paveikslo į naują koplyčią. Susirinko ne tik Vilniaus gyventojai, bet ir nesuskaitomos kaimiečių minios. Iškilmėse dalyvavo keturi vyskupai. Keturi aukščiausi Lietuvos didikai nešė paveikslą. Nuo tos dienos paveikslas ir dabar randasi to pačio vietoje. Vilnius dar ne vieną kartą degė. 1760 m. sudegė net šv. Teresės bažnyčia, bet koplyčia išliko. — Iš visur keliavo čia žmonės ir šaukė Švenč. Panelės pagelbos. Ji kaskart daugiau teikė malonių. Jų atminimui visas paveikslas ir altorius apkabintas aukso ir sidabro dovanomis. Iš tų dovanų padirbo keturis altoriaus piliorius. Tėvai karmelitai įtaisė puikų rūbą, aplink galvą spindulius ir didelį sidabro mėnesį apačioje. Tuom dar labiau papuošė paveikslą. Rusų vyriausybė 1844 m. išvarė juos iš čia. — Puošiančios paveikslą dovanos duoda suprasti, koki malonių šaltiniai plaukia čia iš dangus per Marijos rankas. Čia galime suprasti, kokia gailestinga Marijos širdis del mūsų.

Kad musų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

5 Diena.

Marija mūsų Globėja.

Pats Dievas pavedė jai globoti mus. Dievo Sūnus žengdamas į dangų paliko Mariją ant žemės, kad Ji turėtų Savo globoje ištikimus Jo mokytinius ir visus išrinktuosius.

Kad geriau suprasti mūsų Globėją Mariją, pažiūrėkime, ką sako valstybės įstatymai apie globą.

Tėvas mirdamas gali paskirti prie notaro ir liudytojų vaikams globą. Kai notaras surašo ir užtvirtina, tokia globa vadinasi iškilminga. V. Jėzus pavesdamas mus Savo Švenč. Motinai sudarė tokią iškilmingą globą. Ką Jisai paėmė už notarą, kai skyrė mums tą brangiausiąją Globėją? Šv. Joną Apaštalą, kuris surašė globos aktą savo Evangelijoj.

Stovėjusios po kryžiumi šventos moterys buvo globos akte liudytojai.

Kai miršta tėvas, valstybės įstatymai paveda našlaičių globą motinai. Ir Dievo įstatymais kai mirė mūsų Tėvas V. Jezus, Jo tikinčiųjų globa teko Švenč. Motinėlei

Valstybės įstatymai neverčia motiną, kad būtinai ji paimtų globon likusius naslaičius. Jie leidžia motinai rūpintis, kad būtų sudaryta globa. Ar Marija naudojosi ta laisve? ar Ji stengėsi pavesti tą globą kam kitam? Anaiptol, ne. Ji stovėdama po kryžiumi pagimdė mus didžiuos sopuliuose. Delto negalėjo pavesti Savo kančios vaikus į svetimas rankas. Jeigu Ji ikšiol nesurado mums kitą globėją, tai aišku, kad pati nor būti mūsų Globėja.

Marijai tinka visiškos Globėjos vardas. Valstybės įstatymai leidžia, kad motinos globa būtų kuonors suvaržyta. V. Jėzus nieku neaprubežiavo pavestą Marijai globą. Jisai kūdikystėje pats prityrė, kaip Motina Marija išmintingai ir maloniai rūpinosi Juom. Delto pavesdamas mus Jos globai visiškai pasitikėjo, kad kuo geriausiai atliks pavestą Jai užduotę.

Marija paėmė mus į savo globą ne tiktai delto, kad Sūnus Jai tą pavedė, bet visiškai iš laisvo Savo noro ir meilės.

Bažnyčia pripažįsta Mariją mūsų Globėja, nes Jos globos pagerbimui paskyrė net atskirą šventę lapkričio pradžioje. Ta šventė buva labai iškilmingai apvaikščiojama Vilniuje Aušros Vartuose.

Vos Angelas pranešė Marijai apie Elzbietos padėtį, Ji neatsižvelgdama nei į Savo dievišką Motinystę, nei į varginga kelionę tuojaus pasiskubino pas ją, kad reikalui esant globoti. Dar skubiau Ji bėga dabar gelbėti kiekvieną, kuris su pasitikėjimu šaukiasi Jos pagelbos.

Ji yra dvasios Globėja Žemės dalykuose galim surasti globėjus ir jie gal mums suteikti tą globą. Dvasios reikaluose rasime tikriausią globą tiktai pas mūsų mylimiausiąją Motiną Mariją.

Ji yra uoli mūsų Globėja. Jeigu šv. Povilas Apaštalas tokiu degė uolumu del dūšių, kad net buvo pasi-

rįžęs dėl jų išsižadėti dangaus, ar galima manyti, kad Marijai mažiau rūpėtų mūsų išganymas?

Ji yra mūsų gailestingoji Globėja. Vos tik pamato, kad gręsia mums pavojai, vargai, sopuliai ir pagundos, tuo gailisi mūs ir ima Savo globan, kad juose nesukluptume ir nepakenktume savo dūšiai.

Ar tai maža mūsų laimė, kai turime tokią galingą ir gerą Globėją? Mokėkime naudotis ta laime. Šiandien pasižadėkime, kad niekados nebėgsime iš po Marijos globos.

PAVYZDYS.

Aušros Vartų koplyčia pastatyta viršui gatvės. Žmonės eina ir važiuoja apačia. Nuo gatvės yra koplyčioje trys langai. Vidurinis ties paveikslu labai platus. Esant gražiam orui būva atidaromas, kad iš gatvės žmonės matytų laikantį šv. Mišias kunigą. Viršui lango buvo padėtas ant mūro didelėmis raidėmis lotyniškas parašas: „Gailestingumo Motina, Tavo apgyniman puolame". Stebūklingam paveiksle Dievo Motina tur palenktą dešinėn galvą ir labai malonų, gailestingumo pilną veidą. Nuo švintant iki vidurdienio kasdien būva vienos po kitų šv. Mišios. Koplyčioje ankšta, tai žmonės meldžiasi suklaupę gatvėje. Kai vakarais vos tik viena lempa žiba prieš stebuklingąjį paveikslą, o mieste viešpatauja tyla ir tik ištolo girdėti ratų bildesys, čia klūpo nuliūdę, vargų prislėgti ir ieškodami paguodos karštai meldžiasi. Susidaro nepaprastas įspūdis, kai regi čionai nakties tyloje besimeldžiančius. Jie sukaupę visas savo mintis žino, kad Gailestingumo Motina priglaus juos prie Savo motiniškos širdies ir kad čia greičiau išmels sau reikalingų malonių. Aušros Vartuose tenka matyti daugiau dievotų, kaip kitur, nes čia yra maloningiausioji nelaimingųjų ir nuliūdusiųjų Priebėga. Nieks neatsitraukia iš čia be paguodos. Atvykęs pas Dangaus Vartus—Mariją palieka sunkią naštą, kuri slėgė dūšią. Liedamas ašaras drauge išlieja ir savo liūdesį, o namo grįžta ramesnis ir linksmesnis. Aplink Aušros Vartus net ir ore jaučiasi Dievo garbės dangiškas kvapas. Juk čio-

nai milijonai žmonių klūpojo, meldėsi ir stebūklų datyrė. Čia kreipėsi ne tiktai Vilniaus miesto gyventojai, bet ir iš tolymiausių Lietuvos kampelių, kad pavesti Švenč. Panelės Aušros Vartuose stebūklingos globai savo vargus ir rūpesčius ir kad Jai užtariant išgauti nuo Visagalio reikalingų sau malonių. Švenč. mūsų Motinėle, pažvelk į mus varguose skęstančius, Savo maldomis palengvink mūsų gyvenimo naštą ir globok kiekvienam mūsų žingsny.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

6 Diena.

Marija mūsų Pagelba.

Kas šaukėsi su pasitikėjimu, Marija kiekvienam teikė Savo pagelbos. Viešpats padarė, kad Ji būtų mums didelė ir visatinė pagelba. Jisai davė kiekvienam žmogui atskirą Angelą Sargą, o visiems vieną ir tą pačią Pagelbą, kuri Jo brangiausiąjį Sunų rėmė nuo pat kudikystės.

Šv. Bažnyčia paskelbė, kad Marija yra krikščionių Pagelba. Popiežiai suteikė Jai tą vardą ir liepė įdėti į Litaniją.

Marija yra išbandyta Pagelba. Ne vieną kartą pavojuose visa Bažnyčia datyrė Jos pagelbos. Delto tapo įsteigta Krikščionių pagelbos šventė gegužės 24 d.

Ji yra neliaujanti Pagelba. Jos akis nukreipta į žmonių reikalus, kad pamatyti, kur reikia teikti pagelbos. Delto vadinasi Neliaujančios Pagelbos Motina.

Galima Jai duoti ir motiniškos Pagelbos vardą. Kiekviena motina budi savo vaikelio kūdikystėje ir vos pamato griūvantį, tuo skubinasi gelbėti Ir Marija Motina budi mūsų dvasios kūdikystėje, ypač kai reikia pergalėti kokią pagundą, jei nors vienu žodeliu šaukiamės Jos pagelbos.

Dar mes nespėjome kreiptis į Mariją, o Ji jau pasiskubino gelbėti mus. Štai Galilejos Kanoje Ji negalėjo ramiai žiurėti, kai jaunavedžiai buvo nusiminę. Nors nieks neprašė, tačiau pasiskubino gelbėti juos. Taip Ji daro su visais žmonėmis. Ji nelaukia, kad į Ją kreiptųsi. Stengiasi

net patraukti prie Dievó tokius nusidėjėlius, kuriems išganymas nerūpi.

Ji yra visokeriopa Pagelba didžiuos ir mažuos, kasdieniuos ir nepaprastuos dalykuose. Ji padeda eiti, luomo pareigas. Padeda kovoti su pagundomis. Ji remia ir tada, kai pasitaiko proga atlikti kokios nepaprastos dorybės veiksmą.

Pagaliau Marija yra stebūklingoji Pagelba. Kiekvienas stebūklingas Marijos paveikslas įrodo, kokia Jos galybė pas Dievą. Kiek yra užrašytų malonių prie Jos stebūklingų paveikslų, tiek Jos stebūklingos pagelbos liudytojų. Visi sukabinėti prie Marijos paveikslų votai, kriukiai, kuriuos ten paliko išgiję raišieji, primena, kad yra pasauly daugybė dėkingų širdžių skelbiančių Jos stebūklingą pagelbą.

Ir mes melskime, kad Marija remtų mus visam gyvenime. Pasižadėkime kiekvienam reikale šauktis Jos motiniškos pagelbos.

PAVYZDYS.

Žiloje senovėje mūsų protėviai buvo pagonys. Kai visos Europos tautos priėmė krikščionystę, lietuviai dar 400 metų tvirtai laikėsi savo tikybos. Tačiau ir tais laikais atsirasdavo žmonės, kuriems rūpėjo paskleisti Kristaus mokslą tarp lietuvių. Mūsų protėviai iš tų pasišventėlių lūpų išgirdo pirmą kartą Marijos vardą. Čia nors trumpai paminėsiu Šventuosius, kurie pagonystės laikais pasiekė lietuvių žemes skelbdami tikrąjį Dievo mokslą. Apie 850 m. apaštalavo Kurše ir Žemaičių pakraščiuos šv. Ansgaras, gimimu prancūzas, Bremeno arkivyskupas Jam mirus nieks nepalaikė krikščionystę ir ilgainiui viskas buvo pamiršta. — Antras lietuvių apaštalas buvo šv. Vaitiekus, Prahos vyskupas. Jisai gimė Čekijoje. Nuo mažų dienų Švenč. P. Marija globojo Vaitiekų. Dar mažas būdamas apsirgo skilvio sutinimu, kurs gręsė mirtimi. Nuliūdę tėvai puolė ant kelių prieš Marijos altorių ir pažadėjo aukoti jį Dievo tarnavimui, kad tik pasveiktų. Vaitiekus išgijo. Užaugęs ėjo reikalingus mokslus ir pagaliau liko

Prahos vyskupu. Čekai buvo paskendę nedorybėse. Šventas vyskupas dėjo visas pastangas, kad pataisyti savo aveles, bet bergždžias buvo jo darbas. Tada prašė šv. Tėvą, kad leistų stoti į benediktinų vienuolyną. Esant vienuolyne čekai prašė grįžti ir žadėjo visiškai pasitaisyti. Vaitiekui grįžus jie vis tiek nedorai elgėsi. Tada Šventasis išgavo leidimą vykti pas pagonis, kad jiems skelbti Dievo žodį. Besirengiant pasirodė Švenč. Panelė ir pasakė, kad mirsiąs kankinio mirtimi ir kad to valandoje stiprinsianti jį. Šv. Vaitiekus didžiai mylėdamas Švenč. P. Mariją parašė Jos garbei giesmę dar ir šiandien giedamą lenkų bažnyčiose. Jisai pilnas Jėzaus ir Marijos meilės ėjo skelbti tuos šventus vardus pagonims lietuviams Vos pasiekė giminingų lietuviams prūsų žemes, tapo 997 m. pagonių nužudytas. Kai nespėjo žodžiu pasėti Dievo ir Marijos meilės sėklą, pasėjo krauju.—Šv. Brunonas benediktinas girdėdamas apie šv. Vaitiekaus pasišventimą pasiryžo eiti jo pėdomis. 1004 m tapo įšventintas Merseburgo vyskupu. Pramokęs kalbos išvyko į lietuvių žemes. Kaimiečiai svetingai priėmė ir noriai klausė jo pamokslų, bet kriviai draudė skelbti krikščionystę. Šv. Bruonas tačiau ėjo vis tolyn ir mokino apie tikrąjį Dievą. Kai pasiekė vietą, kur Širvinta susieina su Šešupe, 1009 m. vasario 14 d. tapo pagonių nužudytas. Kankinių kraujas yra krikščionių sėkla. – Tais pačiais laikais apaštalavo Lietuvoje šv. Olaus, norvegų karalius. Danai užpuolė Norvegiją ir jis buvo priverstas pasitraukti iš tėvynės. Tada atvyko į lietuvių žemes ir dviem atvėjais skelbė Kristaus mokslą. Jo nepaprastas gerumas ir gailaširdystė patraukė žmonių širdis. Kai 1020 m. grįžo į Norvegiją, visi lydėjo kaipo tėvą, kaipo šventąjį. – Šitie Šventieji buvo pirmutiniai pas mus krikščionystės skelbėjai. Jie pasišventimu ir žodžiu ruošė dirvą, kurioje pasėta Dievo sėkla padarė, kad mūsų tėvynė buvo vadinama šventa Lietuva.

Kad musų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

7 Diena.

Marija mūsų Užtarytoja.

Kaip didis yra Dievo gailestingumas del pasaulio, matyti iš to, kad Jisai padarė Mariją mūsų Užtarytoja. Dievas pasakė, kad be Jo mes negalim nieko padaryti. Kad Jį palenkus prie savęs, reikia melstis. Delto V. Jėzaus ragina mus melstis sakydamas: „prašykite ir bus jums duota“ (Mat. 7,7). Reikalingos mums nuolat naujos Dievo malonės, idant galėtume tikrai katalikiškai gyventi. Kad jas įgyti, „visuomet reikia melstis ir nepailsti“ (Luk. 18,1) Tačiau mes labai tankiai užmirštame tą paraginimą. Išganytojas Savo kančia pelnė didelį malonių iždą, iš kurio gal visi semti, bet ne visi moka juo naudotis. Kad tas iždas nebutų veltui sukrautas, V. Jėzus patiekė mums Švenč. Panelę Mariją kaipo Užtarytoją, kad per Ją galėtume naudotis Jo nuopelnų iždu.

Kiekviena motina geriausiai supranta savo vaikelių reikalus. Kai ji už vaikus užtaria pas tėvą, greičiau pasekmės buva. Nieks taip nesupranta mūsų reikalus, kaip Motina Marija. Ji moka geriausiai užtarti už mus pas Dangaus Tėvą.

Gera motina neužmiršta savo vaikus net ir tada, kai jie nieko neprašo. Marijos motiniška širdis taip pat liepia Jai užtarti už visus. Kartais visai nežinome, iš kur atėjo mums malonės, kurių neprašėme ir kurių nieku neužsipelnėme. Juk reikėjo susiprasti, kad turime pas Dievą rūpestingą Užtarytoją, Švenč. Panelę Mariją. Tiktai būsimam gyvenime sužinosime, kiek mums davė Marijos užtarymas.

V. Jėzus kalba apie Dievą, kad Jo gerumas daro jog saulė teka geriems ir blogiems. Marija kaipo tikroji Motina taip pat nepamiršta net netikusių vaikų. Ji nori patraukti juos Dievo malonėmis, kad atsiverstų ir pasitaisytų.

Marija užtaria už mus ne tik delto, kad Ji mūsų Motina, bet ir delto, kad Ji yra Dievo Motina. Ji užtardama už mus primena V. Jėzui, kad būdama ant žemės

vykdė visus Jo pageidavimus, tai dabar Jis tur išklausyti Jos prašymus.

Kai Marija stovėdama po kryžium kentėjo drauge su V. Jėzum, tie jos sopuliai padarė Ją mūsų Užterytoja. Tur teisės reikalauti del tų sopulių, kad Jos užtarymas nebūtų bergždžias.

Taigi Marijos užtarymas yra tarytum visagalis. Šventieji sako: ką Dievas gal padaryti Savo galybe, tą Marija Savo malda.

Koks didis tavo apakimas, kai iš apsileidimo nesinaudoji, idant kreiptis į tą visagalią Užtarytoją! Bent nuo šios dienos elkis taip, kad sąžinė neišmėtinėtų panašų apsileidimą

PAVYZDYS.

Mūsų senovės kunigaikščiai, kaip ir visa tauta, buvo pagonys. Jie nepažino tikrojo tikėjimo. Pirmas kunigaikštis priėmęs šv. krikštą buvo Mindaugas, bet už tai žuvo jisai nuo pagonystės šalininkų. Ir vėl kunigaikščiai laikėsi pagonystės. Vytautas Didysis gimė stabmeldystėje ir joje užaugo. Turėdamas 39 metus nuvyko pas vokiečius kryžiuočius ir miestely Tapiau spalio 21 d. 1383 m. priėmė šv. krikštą. Lietuva apsikrikštijo 1386 m., bet žemaičiai vis dar laikėsi senovės tikybos. Vytautas susipažinęs su nauju tikėjimu ilgainiu tapo net jo skelbėjas. Jisai keliavo iš vietos į vietą ir aiškino žmonėms krikščionių tiesas. Vytautas sugriovė stabmeldiškas šventyklas ant Dubysos kranto, Šiluvoje, ant Šatrijos kalno ir kitur. Pagaliau žemaičiai paklausė savo kunigaikščio ir 1416 m. apsikrikštyjo. Tada tapo įsteigta Žemaičių vyskupystė. Pats Vytautas nurodė Varniuose vietą katedrai, pastatė ją ir apdovanojo žeme. Vytautas numylėjo katalikų tikėjimą. Vienąkart stačiatikių metropolitas Grigorijus Cemblakas paklausė: „kunigaikšti, delko laikaisi katalikų, o ne stačiatikių tikėjimo?“ Vytautas nusišypsojęs atsakė: „jei nori patraukti į savo tikėjimą mane ir mano valdinius, keliauk į Rymą, perkalbėk popiežių, o tada visas pasaulis bus stačiatikiškas.“ Popiežius Martynas V pagyrė Vytautą

už uolumą katalikybės palaikyme, padarė jį savo generaliu vikaru ir pavadino krikščionių tikėjimo daugintoju. Vytautas tikrai buvo žemaičių apaštalas. Jisai mokino tikybos, statė bažnyčias, steigė vienuolynus. Daugumui pastatytų bažnyčių jisai davė Švenč. Panelės titulą, kaip va Trakuose, Veliuonoj, Kaune, Kernavėje, Raseiniuose, Darsuniško ir kitur. Vytautas gavo nuo graikų ciesoriaus Švenč. P Marijos paviksią. Labai gerbė jį ir visur su savim važiojo, ypač kariaujant. Vėliau atidavė Trakų bažnyčiai, kur pagarsėjo stebūklais Vytautas su pasitikėjimu kreipėsi į Mariją ir prašė Jos pagelbos. Iš to matyt, kad jis buvo Marijos mylėtojas Jisai pirmas skelbė žemaičiams apie Mariją. Ar tik ne nuo Vitauto laikų žemaičiai pradėjo mylėti Mariją ir Ją garbinti?

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Šveika Marija.

8 Diena.

Marija mūsų Tarpininkė.

Švenč. Panelė tikrai yra mūsų Tarpininkė. Dievo Sūnus tapo žmogus, kad galėtų tarpininkauti tarp Tėvo ir žmonių. Jisai prisiėmė Švenč. Motiną, kad tarpininkautų tarp Jo ir mūsų. Pats grįžo į dangų tarpininkauti, o ant žemės paliko tarpininkavimą Marijai.

Kokiais keliais turėjo eiti tas terpininkavimas? Šv. Bernardas sako, kad pas Dievą galim patekti tiktai per Jėzų Kristų, o pas Jėzų Kristų tiktai per Mariją. Šv. Ildefonsas kalba, kad Dievas norėdamas teikti žmonėms malones sudėjo jas į Marijos rankas, nes Jai yra pavestas Dievo malonių iždas. „Kaip per Mariją atėjo Dievo Sūnus, teip per Marija plaukia visos dangaus malonės“, sako šv Bonaventura.

Marija yra mūsų Tarpininkė. Taip vadina Ją šv. Bažnyčia antifonoje „Tavo apgyniman puolame“. Bažnyčia neklysta. Ji yra įsteigta, kad nurodytų priemones mūsų išganymui

Visai teisėtai pavesta Marijai, kad tarpininkautų. Idant galėtų tinkamai eiti šitą pareigą, reikėjo turėti kąnors bendro su tais, už kuriuos tarpininkaujama, ir su tuo, kurį meldžiama už juos. Tokia tarpininkė galėjo būti tiktai Švenč. Panelė. Ji su mumis turi bendrumą kaipo žmogus, o su Dievu kaipo Jo Sūnaus Motina ir kaipo panašiausia į Jį šventumu.

Marija ir delto yra mūsų Tarpininkė, kad Jai tarpininkaujant gavome Išganytoją ir tiktai Jai tarpininkaujant ateina mums visos reikalingos išganymui malonės.

Marijai tarpininkaujant naudojamės Jėzaus Kristaus nuopelnais. Dievas norėtų del tų nuopelnų teikti mums Savo malonių, bet reikalauja, kad kas tarpininkautų. Taigi Marija stoja mūsų vardu ir nuolat maldauja tų malonių. Per ją kaip lataku teka ant mūsų Viešpaties nuopelnų vaisiai.

Dėka Marijos tarpininkavimui gavome visas visiems duotas malones. Tveriant pasaulį V. Dievas turėjo Mariją Savo minty. Delto šv. Bažnyčia į Jos lūpas deda šiuos Šventraščio žodžius: „Viešpats mane turėjo savo kelių pradžioje pirma negu yra kąnors padaręs“ (Prov. 8,22) Adomui puolus V. Dievas del Marijos užlaikė pasaulį nuo žuvimo. Marijai tarpininkaujant gavome Atpirkėją. Ji išprašė Savo malda, kad atėjo šv Dvasia. Jai tarpininkaujant V. Jėzus padarė pirmą stebuklą Galilėjos Kanoje.

Ar suskaitysi malones, kurias tu pats gavai per Mariją?.. Jei Ji mūsų Tarpininkė, tai visokiais reikalais kreipkis į Ją prašydamas galingo tarpininkavimo.

PAVYZDYS.

Šiandien pažiūrėkime, kaip garbino Švenč. Panelę Mariją mūsų tėvynės Užtarytojas, šv. Kazimieras. Jisai buvo Kazimiero Jagailiečio sūnus. Nuo jauniausių savo dienų karštai mylėjo Švenč. Panelę. Sveikindavo Ją daugybe gražių maldų ir giesmių, kurias pats sudėjo. Kad geriau pareikšti Dievo Motinai meilę, nuo pat kūdikystės vargino savo kūną įvairiais marinimais. Šeštadieniais, o ypač Marijos švenčių vigiliose tenkindavosi vien duona

bei vandeniu. Šito pasninko nesulaužė net sunkiai susirgęs. Sulyg anų laikų papročio šv. Kazimieras drauge su kitais karalaičiais kas rytą kalbėdavo Švenč. Panelės Valandas. Jisai išmoko atmintinai šv. Bernardo giesmę „Omni die dic Mariae laudes mea anima". „Mano siela, tark kasdieną garbę skaisčiai Motinai". Taip pamėgo tą giesmę, kad nei vienos dienos nepraleido nepagiedojęs jos. Mirdamas liepė tos giesmės nuorašą įdėti į savo grabą. Kai praslinko 120 metų nuo jo mirties, atidarę grabą rado nesugedusį nė kuną, nė giesmię. Šv. Kazimieras ruošėsi prie Marijos švenčių malda. Kiekviena Jos šventė primena mums ypatingą Švenč. Panelės dorybę. Šv. Kazimieras stengėsi ypač tose dienose sekti ta Jos dorybe. Susitikęs su namiškiais ir valdiniais tarytum nemokėjo apie ką kitą kalbėti, kaip tik apie Marijos dorybes ir Jos garbę. Jisai žodžiu ir pavyzdžiu ragindavo kitus, kad turėtų karštesnį pamaldumą į Švenč. Panelę Mariją.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

9 Diena.

Marija mūsų Apgynėja.

Ar galėjome gauti geresnę apgynėją kaip Marija? Ji turi didę galią pas Savo Dieviškąjį Sunų ir tą galią vartoja mūsų naudai. Pats V. Dievas Savo neapsakomoj gėrybėje sugalvojo šitą priemonę gelbėti mus nuo Savo teisingumo. Delto Jisai išaukštino tą pirmąją Savo tarnaitę. Padarė Ją Savo Sūnaus Motina, o mums davė už Apgynėją, kad Jai ginant pats turėtų lyg suvaržytas rankas.

Retkarčiais pasitaiko išgirsti apie kilniaširdžius apgynėjus, kurie be jokio atlyginimo gina beturčių ir našlaičių reikalus. Tokia gailiaširdė yra Marija, kai eina ginti nelaimingus, visų apleistus nusidėjėlius, idant išmelsti jims atsivertimo malonę. Būva ir valdžios skiriami gynėjai, kad neprašomi gintų bylas kaltinamųjų. Taip daro ir Marija. Ji gina net tuos, kuriems nerupi jų dvasios reikalai.

Mums būtinai reikalingas apgynėjas. Kiekvienas turime dvi bylas Aukščiausiam Dievo Tribunole. Mūsų amžinybė priklauso nuo tų bylų išlošimo. Viena byla eina už amžiną tėvainystę, arba kitaip sakant, už teisę į dangų. Velnias užginčija tą teisę įrodinėdamas, kad mes per savo nuodėmes praradome ją Antroji byla kriminalė eina už Dievo Didybės išniekinimą. Čia gręsia amžina dūšios ir kūno mirtis. Šitose abiejose labai pavojingose bylose mūsų Apgynėja stoja musų pryšauky ir uždengia mus nuo Dievo pabaudų ir nuo šėtonų puolimo.

Kai žemiškas gynėjas turi bylą, kuri labiau jam rūpi, tai visupirma ja užsiima. Ir Marijai ypatingai rupi ginti prieš Dievą bylas tų, kurie karščiau prašo Ją, kad gintų, ir patys trokšta savo pataisos.

Atrodytų keista, jei kokiai motinai nerūpėlų jos žūstantis kūdikis. Kai medžiotojai pagrobia žvėrių vaikus, tai net toki žiaurūs kaip liūtai ir tigrai išgirdę vaikų cypimą puola į jūrą ir plaukia paskui laivą, kad gelbėti juos. Ar galimas daiktas, kad mūsų Maloningiausioji Motina Marija išgirdusi šėtono suklaidintų savo vaikų šauksmą negintų jos ir netrauktų iš jo nasrų? Juk Ji yra Dievo Motina ir žmonių Motina. Kaipo Dievo Motina tur galią švelninti Savo Sūnaus rūstybę, o kaipo musų Motina tur prievolę ginti mus.

Pagaliu, visos motinos yra savo vaikų tikros apgynėjos. Kai užsirūstinęs tėvas ketina bausti nusikaltusius vaikus, apgina juos motina. Marija kaipo geriausioji Motina gina nusidejėlius nuo Dievo rūstybės. Ir mes visados šaukimės to gynimo sakydami giesmės žodžiais: „Marija, Marija! skaisčiausia lelija! Dangaus karaliene šviesi! Užstok prieš Aukščiausį Tu žmogų menkiausį, nes viską pas Dievą gali“!

PAVYZDYS.

Koki pirmi vienuoliai mokino mus apie V Jėzų ir Mariją? Ankščiau minėjome benediktinus šv. Vaitiekų ir šv Brunoną, o dabar atsiminkim kryžiuočius, domininkonus ir pranciškonus. Kryžiuočiai buvo vokiečių vienuoliai. Buvo

vadinami kryžiuočiais, nes ant skydų ir baltų skraisčių nešiojo juodą kryžių, bet tikras jų vardas buvo „Panos Marijos kareiviai“. Stodami ordenan prisiekdavo tarnauti Dievui ir Marijai ir kovoti už kryžių. Mozurų kunigaikštis Konradas pakvietė juos 1229 m. kovoti su lietuvių tautomis ir apdovanojo žeme. Kryžiuočiai krikščionystės platinimo priedangoje plėše, degino turtą, vergė ir žudė žmones. Kai lietuviai norėjo krikštytis, jie šmeižė, kad galėtų ilgiau plėšikauti. Jie nešiojo Marijos vardą, bet savo žiaurumu ir veidmainiavimu teršė tą vardą ir sulaikė mus nuo ankstyvesnio krikšto.—Visai kitoki buvo dominikonai ir pranciškonai. Jiems rūpėjo išmokyti tikybos ir ūgdyti krikščionių dorybes. Jau Mindaugo laikais 1250 m. Lietuvos rytuose darbavosi dominikonai. Jie buvo privedę did. kun. Gediminą, kad sutiko apsikrikštyti. Tačiau kryžiuočių gobšumas suardė viską. Jie steigė ir vedė mokyklas, darė misijas parapijose. Ypač per tas misijas mokino mylėti Mariją ir platino rožančių. Ne mažesnis buvo pasišventimas prančiškonų. Kunig. Vitenis apie 1300 m. pakvietė du pranciškonu ir pastatė jiems bažnyčią. Algirdo laikais 1366 m. kovo mėnesį pagonys nužudė Vilniuje 14 prančiškonų. Goštautas pargabeno 36 pranciškonus ir pastatė jiems Švenč. P. Marios vardu bažnyčią, bet 1374 m. gegužės 24 d. ir šitnos išžudė netikėliai. Pranciškonai ir dominikonai išsižadėję savęs ir liedami kraują išmokino musų protėvius mylėti V. Jėzų ir Švenč. P. Mariją.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę Mariją. Sveika Marija.

10 Diena.

Marija mūsų Permaldavimas.

Didelė tai malonė, kai Išganytojas padarė Savo Motiną musų Permaldavimu. Jai maldaujant V. Jėzus gal pasigailėti mus nei truputį nekenkdamas Savo teisingumui. Tas teisingumas reikalauja, kad nusidėjėliai neliktų be bausmes. Jei nebūtų bausmės, jie turėtų daugiau drąsos

gyventi savo nedorybėse. Bet kai maldauja toks šventas asmuo kaip Marija, V. Jėzus atideda bausmes į šalį ir teikia Savo gailestingumą.

V. Dievas siuntė pas Jobą jo prietelius, kad tas teisingas vyras maldautų Jį už juos. Daug geresnė Permaldautoja yra Marija, nes V. Dievas ypatingai Ją paskyrė, kad permaldautų Jį už musų nuodėmes.

Jau šiandien galim skųstis Jobo žodžiais: „Jis yra Dievas, nei vienas negal Jo keršto tildyti“ (Job. 9,13) Jau yra Esybė, paties Dievo sugalvota, kuri pajėgs permaldauti Jį už músų kaltes. Marija gal sulaikyti Jo baudžiančią ranką. Ji kaipo Dievo Sunaus Motina turi tokią neužginčijamą privilegiją.

Skaitome, kad rymiečių vadas vardu Korjolanas norėjo iš keršto sugriauti Rymą ir su svetima kariuomene apgulė jį. Maldavo žymiausi piliečiai, kad pasigailėtų, bet nieku nepaveikė į Korjolaną. Pagaliau siuntė pas jį jo motiną. Súnus nepajėgė priešintis motinos ašaroms ir prašymui ir atsitraukė su kareiviais nuo miesto. V. Jėzus taip pat rengia teisėtas pabaudas nusidėjėliams. Nei šventų Patronų užtarymas nepajėgė sulaikyti tą Jo rūstybę. Tačiau kai maldauja Švenč. Jo Motina, negal pasipriešinti. Jos maldos ir ašaros gal visuomet permaldauti Jį.

Marija buvo liuosa nuo mažausios nuodėmės, delto tapo Permaldautoja už mūsų nuodėmes. Tiktai tokia nekalta ir šventa gal išmelsti svetimų nuodėmių atleidimą.

P ermaldautojos pareiga teko Maijai dar stovint po kryžium. Čia Ji ir pradėjo tą pareigą eiti. Šalia Jėzaus buvo prikaltas prie kryžiaus Gerasis Latras. Marija maldavo už jį ir išmeldė visišką atleidimą. Stačiai nuo kryžiaus tas Latras pateko į rojų.

Ir šiandien Marija stovi arti savo Sūnaus, kad maldautų nusidėjėliams atleidimo. Taigi visi, kurie jaučiame nuodėmes, kreipkimės su pasitikėjimu į tą galingą Permaldautoją.

PAVYZDYS.

Visai Lietuvai brangiausia vieta—Aušros Vartai, o

žemaičiams Šiluva. Šiandien nemaža čia šilų, o senovėje turbut dar daugiau buvo, jei šią vietą praminė Šiluva. Dabartinė Šiluvos bažnyčia stovi ant kalnelio, kur žilo senovėje žemaičiai garbino gudrybės dievę Butį. 1408 m. kunigaikštis Vytautas skelbdamas Žemaičiuose krikščionystę ir Šiluvoje panaikino dievės šventyklą. Sako padavimas, kad tais laikais rado miške Švenč. Panelės paveikslą, kuris vėliau pagarsėjo stebūklais. Petras Gedigaudas, Geišų dvaro savininkas, 1457 m. pastatė Šiluvoje Švent. P. Marijos Gimimo garbei bažnyčią. Ištiko gaisras ir ji sudegė. Tada Jonas Zaviša, jau kitas Gaišų savininkas pastatė naują bažnyčią. Nuo pat pradžios jautė žmonės traukimą vykti į Šiluvą, kad savo maldose pavesti vargus ir rūpesčius Marijai. Ateidavo nuliudę, o grįždavo mano linksmi. Tačiau neilgai buvo garbinama Marija Šiluvoje. Tais laikais išklydo iš tiesos kelio Liuteris ir Kalvinas. Juodu ėmė skelbti naują mokslą prieštaraujantį mokslui šv. Bažnyčios, kurią įsteigė V. Jėzus. Naujo mokslo skelbėjai atsibastė ir į Lietuvą. Pirmių pirmiau ponai ir bajorai tapo kalvinais, kad galėtų pataikauti kuno geiduliams. Šiluvos savininkas taip pat virto kalvinu. Jisai šalia bažnyčios pastatė kalvinams kirkę. Katalikus ištiko nelaimė, nes sudegė bažnyčia. Nebuvo kam statyti naują bažnyčią: ponai buvo kalvinai, o artojai netesėjo. Tie artojai—katalikai tvirtai laikėsi tikėjimo. Degant bažnyčiai drąsesnieji išgelbėjo iš gaisro kaikuriuos bažnytinius daiktus, užrasų dokumentus ir stebuklingąji paveikslą. Sudėjo viską į geležinę skyrynią ir slapta užkasė ten, kur stovėjo sudegusioji bažnyčia. Ponų palaikomi kalvinų pastoriai užgrobė bažnyčios žemę ir net užarė tą vietą, kur bažnyčios buta. Nebuvo kunigų, nebuvo kam palaikyti tikėjimas. Didės tamsybės apsiautė žemaičių šalį. Žmonės netekę vadų viens kitą stiprino, meldėsi ir laukė, ar neįvyks kokia permaina. Ištvermė neapvylė. Dievo apveizda budėjo. Marija išsklaidė suklydimo debesis ir vėl pasirodė teisybės saulė. Apie tai bus ryto.

Kad mūsų tautą atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

11 Diena.

Marija mūsų Gelbėtoja.

Giedant Valandas tankiai prašome, kad Švenč. Panelė ateitų gelbėti mus. Gerai darome, kai prašome. Esame lyg maži vaikai. Reikalaujme nuolat, kad Marija gelbėtų mus maldoje, kasdieniuos reikaluose ir beveik kiekvienam žingsny.

Reikalaujamos pagelbos galėjo mums teikti tiktai tokia visagali Esybė, kaip Marija, kuri visuomet budi, kad gelbėti mus. Tiktai Jos motiniškoje Širdy galėjome rasti visokeriopą pagelbą. Kiekviena motina tur nuolat daboti savo vaikučius, kad neparpultų, kad neužsigautų ir kad neištiktų juos kokia nelaimė. Motina Marija dar labiau yra susirūpinusi, kad kas nepakenktų mūsų dūšiai. Jeigu mums gręsia kokios nuodėmės pavojus ir bent vienu atsidusėjimu šauksimės Jos pagelbos, ta geriausioji Motina tuojau pasiskubins paremti mus, kad nepultume į nuodėmę.

Visos vienuolių kronikos pilnos įvykių, kaip Marija skubėjo gelbėti skęstančius upėse, žūstančius liepsnose ar atsiradusius kitokiam pavojuje, kai į ją kreipėsi. Gailestingoji Motina tarytum laukė šaukimo ir vos jį išgirdo, tuoj ištraukė iš gręsiančios nelaimės ir pagelbėjo. Tie įvykiai paremti tikrių tikriausiais liudymais.

Kartais ištikimi Marijos tarnai būdavo didelių pagundų apsupti ar atsirasdavo nuodėmės pavojuje. Vos sušuko, kad Švenč. Panelė gelbėtų, tuoj nutildavo pagundos ir jie išvengdavo nuodėmės.

V. Dievas davė Savo Sūnaus Motinai nepaprastą širdį. Ji neapsakomai myli Savo Sūnų, bet myli ir tuos, kurie Jį įžeidė. Ji visados yra pasiryžusi gelbėti juos, nes gelbėdama nusidėjėlius džiugina V. Dievą. „Kasgi pajėgs išplėšti mus iš tokios Motinos prieglobsties?“ klausia Belarminas.

Marija yra mūsų Gelbėtoja, nes Ji yra dangaus Karalienė. Kokia būtų karalienė, jei neturėtų galios gelbėti kiekvieną, kuris į Ją kreipiasi.

Ypač kai didelis pavojus grąsė kokiai šaliai ar visai Bažnyčiai, tada Marija pasirodydavo tikra Gelbėtoja. Jeigu mes atsirasime dideliam reikale, galim sakyti Švenč. Panelei kaip Mardokėjus Esterai. Kogi Mardokėjus nuo jos reikalavo ? Visai žydų tautai gręsė pražūtis. Estera galėjo užtarti, bet bijojo, nes buvo paskelbta mirties bausmė, jeigu kas nešaukiamas eitų pas karalių. Tada Mardokėjus tarė jai: „atmink, ar tik ne del šito dalyko karaliene likai" (Est. 4,14), idant dabar gelbėtum mus.

Ar toki raginimai reikalingi mūsų mieliausiajai Motinai? Ar Jai reikia bijoti einant prieš Dievo sostą? Ne, ne! Kupini vilties nuolankiai šaukime, o pamatysim, kad ateis reikale gelbėti mus.

Labai mums reikalinga pagelba mirties valandoje, ypač jeigu mirtis būtų netikėta. Tada šaukdami Marijos pagelbos galim išsisaugoti nuo amžinos pražūties. Delto Angelo Pasveikinime kasdien prašome Ją, kad gelbėtų mus mirties valandoje.

PAVYZDYS.

Kalvino mokslas tarytum maras užliejo visą Lietuvą. Jau rodos atėjo katalikybei galas. Bet atsirado uolūs vyskupai ir kunigai, kurie pamokslais, mokyklomis ir knygomis gynė tikėjimą. Ponai susiprato ir grįžo į savo tėvų tikėjimą. Subruzdus katalikams ginti savo teises vyriausybė įsakė kalvinams grąžinti užgrobtas katalikų bažnyčias. Nesnaudė ir Šilavos katalikai. Jie taip pat ėmė ieškoti savo bažnyčios turtų. Klausykit, kas įvyko. 1612 m. arti Šiluvos piemenys ganė bandą. Beganydami pamatė ant vieno didelio akmens graudžiai verkiančią skaisčią panelę, kuri laikė ant rankų kūdikį. Piemenys nedrįso eiti artyn. Tuoj nubėgo pas kalvinų pastorių ir pranešė, ką matė. Šitas atėjęs su mokytoju Saliamonu rado panelę ir paklausė: „ko verki?" — „Verkiu, nes anksčiau šito vietoje buvo Mano Sunaus garbė, o dabar čia ariama ir sėjama". Tą pasakius išnyko. Žinia apie tą regėjimą plačiai pasklydo. Visi susirūpino, kad Švenč. Panelė verkia matydama, prie

ko priėjo tikėjimas. Tam laike atsirado šimtametis senelis neregys, kuris pasakė, kad pro šalį 80 metų netoli apreiškimo vietos buvusi bažnyčia, kad ji sudegusi ir kad to vietoje esanti užkasta geležinė skrynia su įvairiais daiktais. Šita žinia pasiekė vyskupijos vyriausybę, kuri išsiuntė Šiluvan oficijolą kun. Kazakevičių ištirti dalyką. Atvykęs pakvietė minėtą senelį. Vos jisai atėjo į apsireiškimo vietą, praregėjo ir nurodė, kur reikia kasti. Tikrai rado čia skrynią su dokumentais, įvairiais dalykais ir stebuklingu paveikslu. Remiantis rastais dokumentais užvedė kalvinams bylą ir 1622 m. išlošė. Tuojau katalikai pasistatė bažnytėlę, kurią 1651 m. sausio 8 d. žemaičių vyskupas Parčevskis pašventė. Šiluvos vardas ėjo garsin. Tiek daug prisirinkdavo žmonių, kad šventadieniais priimdavo šv. Komuniją apie 10,000 tikinčiųjų. Atšalęs tikėjimas atsigriebė. Kalvinai ėmė tirpti kaip sniegas nuo pavasario saulės spindulių. Pagaliau visiškai išsikraustė iš Šiluvos.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

12 Diena.

Marija mūsų Išgelbėtoja.

Galim vadinti Mariją Išgelbėtoja, nes Ji išgelbėjo visą pasaulį nuo apsiautusių tamsybių. Marija Savo maldomis ir troškimu partraukė iš dangaus Tą, kuris išsklaidė nuodėmių tamsybes. Delto teisėtai šventi Tėvai davė Jai Išgelbėtojos vardą.

Ji yra tikra Išgelbėtoja, kai prisidėjo prie to, kad mus išgelbėti iš šetono nagų ir padaryti Dievo vaikais ir dangaus tėvynainiais.

Ar neteisėtai priklauso Jai toks vardas, kai išgelbėjo mus nuo amžinos prapulties? Jei nebūtų atsiradusi esybė verta tapti musų Išganytojo Motina, neišvengtume tos prapulties.

Nekaltoji Panelė daug kartų užsipelnė tą vardą net laikinuose dalykuos. Ji išgelbėdavo ištisus miestus nuo maro ir ugnies, nuo nedorų žmonių puolimo. Ji daug

kartų išgelbėjo visą Bašnyčią ir krikščionija nuo puolimo turkų, totorių ir kitų Kristaus Vardo priešų.

Šv. Bažnyčia pripažįsta Marijai, kad išgelbėjo ją nuo įvairių (eretikų) klaidatikių. Jei ne Švenč. Panelė, kažin ar būtume katalikai? Kiekvienam šimtmetį atsirasdavo daugybė atskalų ir visokių klaidų. Kaikurios smarkiai plėtėsi. Nei žmonių jėga, nei mokslas nebūtų galėjęs sulaikyti tikybos griovimą, jeigu Švenč. Panelė Marija nebūtų padėjusi nuo jų išsigelbėti.

Ar atsimeni, kiek kartų tau pačiam Marija buvo Išgelbėtoja? „Nei viena malonė neateina mums kitaip, kaip tik per Marijos rankas“, sako šv. Alfonsas Liguori (Glorie di Maria. cap. V. § 1). Ji prisidėjo prie to, kad šventam krikšte buvome išgelbėti iš šėtono vergijos. Kai vėliau įpuolęs į sunkią nuodėmę gailėjaisi ir atlikai išpažintį, vėl Švenč. Panelė buvo tavo Išgelbėtoja nuo pragaro. Nesuskaitysi, kiek sykių Marija išgelbėjo tave nuo puolimo, kai užpuolė įvairios pagundos. Ji išgelbėjo, kai gręsė mirties pavojus, ar liga. Ji laimingai išvedė iš sunkių rupesčių. Nestengsime suskaityti visas malones, nes tankiai nepatėmijam jas. Turbūt pakaks priminimų, kad visokiuose reikaluose kreiptumės į tą dangiškąją Išgelbėtoją.

PAVYZDYS

Dar vieną kartą eikime į brangią mums Šiluvą. Vakar dieną sakėme, kad žmonių minios plaukdavo čia garbinti Mariją. Bažnyčia buvo mažutėlė; laikui bėgant ėmė pūti, delto reikėjo geresnės. Klebonaujant Jonui Lopacinskui, kuris vėliau liko žemaičių vyskupu, 1760 m. pradėta statyti muro bažnyčią. Gausiai plaukė smulkios ir net gana stambios aukos, kad greičiau baigti pradėtą darbą. Užbaigus bažnyčios statybą 1786 m. šventino ją kun. Bukota, žemaičių pavyskupis, tais laikais Šiluvos klebonas. Jisai matydamas, kiek čia žmonės gauna įvairių malonių, pranešė vyskupui ir prašė atsiųsti komisiją, kad ištirtų įvykusias malones. Vyskupas Steponas Giedraitis tais pačiais (1786) metais atsiuntė du

kunigu Maickevičių ir Klimavičių ištirti vietoje, kaip yra su skelbiamais Šiluvoje stebūklais. Juodu atvykę sušaukė žmones, kurie padarę priesaiką išpasakojo, kokias malones buvo įgiję per Šiluvos Švenč. Panelės užtarimą. Vyskupas užtvirtino komisijos nutarimą ir kreipėsi į šventąjį. Tėvą, kad leistų apvainikuoti stebūklingąjį paveikslą. Popiežius Pius VI pašventė atsiųstus vainikus Švenč Panelei ir Kūdikėliui Jėzui ir suteikė atlaidus lankantiems Šiluvos bažnyčią rugsėjo 8 d. Vyskupas Giedraitis 1786 m. apvainikavo paveikslą. To iškilmėje dalivavo keli vyskupai, daug kunigų, ponų ir apie 30.000 žmonių. Nuo tų laikų prasidėjo Šiluvoje garsūs „Šilinės" atlaidai, kurie tęsiasi aštuonias dienas. — Vietoje, kur švenč. Panelė apsireiškė piemenims, 1804 m. buvo pastatyta koplyčia. Prieš didįjį karą (1914 m.) mūsų artistas Vivulskis padirbo nepaprastai gražų planą naujai koplyčiai. Pastatė ją savo rūpesniu kun. Jurgaitis 1925 m. Altorius joje stovi ant apsireiškimo akmens. Kasmet plaukia į Šilavą iš visos Lietuvos procesijos ir pavieniai, pėsti ir važiuoti. Čia matyti, kaip būrių būriai eina keliais klupšti aplink koplyčią ir altorių su stebūklingu paveikslu. Vieni dėkoja už gautas malones, kiti prašo, kad Ligonių Sveikata išgydytų jų dūšios ir kūno ligos. Trūksta žodžių norint išpasakoti kiek žmonės išsinešė iš čia džiaugsmo.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

13 Diena.

Marija mūsų Sutaikytoja.

Kai duodam Marjai šitą gražų vardą, kokį sutaikymą turim minty? Pageidaujame, kad sutaikytų užrūstintą Savo Dieviškąjį Sūnų su rūstinančiais Jį žemiškais vaikais. Dievo Sūnus ir mes esame Marijos vaikai. Kam priklauso sutaikymas vaikų tarp savęs? Motinai. Motina Marija kuo geriausiai tą atliko. Žinome, kokia Dievo meilės bedugnė apsireiškė Marijos Motinystėje. Čia V.

Jėzus Dievo Sūnus išsituštino ir nusižemino. Čia Jisai teikėsi tapti Marijos Sūnus ir priėmė mus sau už brolius. Gailėdamasis mūs tapo Marijos sūnus. Tuo būdu Marija kaipo bendra mūsų su Dievo Sūnumi Motina tarytum iš prigimties tur buti mūsų Sutaikytoja.

Dievas per pranašą pasakė: „jūsų neteisybės atskyrė jus nuo jūsų Dievo“ (Isai. 59,2) Nusidėjėlis negalėjo savo nuopelnais susitaikyti su Dievu. Dievo malonės Motina gal sutaikyti mus su malonių Davėju.

Ji yra Karaliaus Motina ir tremtinių Motina. Delto Jai lengva rasti malonę tremtiniams ir išrūpinti jiems, kad grįžtų į tėvynę.

Ji yra kaltininko Motina ir Teisėjo Motina. Kur mes rasime tokią Motiną, kuri nepasinaudotų savo įtekme į teisėją kaltininkų naudai?

Ji yra Sutaikytoja žmonių su Dievu. Kaip Jieva sąnišy su šėtonu atitraukė žmones nuo Dievo, taip Marija santikiaudama su Kristum sutaikė juos su Dangaus Tėvu.

Dievas apie Jievą pasakė šėtonui: „padarysiu neprietelystę tarp tavęs ir tarp moteriškės ir jos ainijos“ (Gen. 3,15) Apie Mariją galima pasakyti, kad Dievas sudarė meilę, santaiką ir vienybę tarp Savęs ir Jos ainijos, atseit, atgimusių žmonių, tarp Savęs ir įsunytų Marijos vaikų, kuriais mes esame Dėka Marijai šiandien yra galimas sutaikymas Dievo su žmonėmis. Delto Marija verta vadintis mūsų Sutaikytoja.

Marija sutaiko žmones su Dievu, kai išmeldžia jiems gailesį. Be gailesio negalima sutaikyti nusidėjėlį su V. Dievu. Marijos malda tur tokią didelę galią, kad tankiai išmeldžia gailesio malonę net tiems, kurie per ilgus metus nemanė apie Dievą Tuo budu apsaugoja juos nuo amžinos prapulties, tačiau reikės dar ilgai kentėti skaistykloje.

Pats Dievas pavedė musų brangiausiai Motinai Sutaikytojos pareigą. Kad galėtų tinkamai eiti šitą pareigą, Marija tur pilną teisę išgauti visą eilę reikalingų malonių, kaip visus kovojančios Bažnyčios nuopelnus, bet ypač Jėzaus Kristaus ir Jo Kančios nuopelnus. Remdamasi tais

nuopelnais Ji verčia Dievą pasigailėti nusidėjėlių ir paveikti į juos, kad bent paskutinėje mirties valandoje susiprastų ir susitaikytų su Juo.

Apsirinkime sau Mariją už sutaikytoją. Jai paveskime savo dūšias, kad visados gyventume sutaikyti su V. Dievu.

PAVYZDYS.

Kaip mūsų vyskupai, kunigai ir vienuoliai mylėjo Švenč. Panelę Mariją? Vos tik buvo įvesta Lietuvoje krikščionystė, jie savo žodžiu ir pavyzdžiu mokino mylėti Ją. Pirmas žemaičių vyskupas Motiejus siuntė pasiuntinius į Bazilėjos vyskupų Susirinkimą, kur tartasi Bažnyčios reikalais. Spalio 15 d. 1439 m. gavo iš to Susirinkimo raštą, kad gal kasmet apvaikščioti su atlaidais Nekalto Prasidėjimo šventę gruodžio 8 d. Šventieji Tėvai skelbė Marijos Nekaltą Prasidėjimą ir katalikai į tą tikėjo. Tačiau dar nebuvo dogmatas, atseit, jeigu kas netikėjo, negalėjo būti vadinamas klaidatikis (eretikas). Dabar jau yra dogmatas, nes popiežius Pius IX 1854 m. paskelbė jį visam pasauliui. Lietuvos vyskupai beveik pirmutiniai įvedė Nekalto Prasidėjimo šventę. — Vyskupai matydami žmonių meilę, del Švenč. Panelės išsirūpino, kad šventasis Tėvas leistų didesnei Marijos garbei apvainikuoti Jos stebūklingus paveikslus. Gavę tokį leidimą patys iškilmingai atliko, kad dar labiau paskatinti prie Marijos meilės. Iškilmingose šventėse jie vyko ten, kur ypatingai buvo garbinama Švenč. Panelė. Garsiausios Lietuvoje Marijos šventovės tai Aušros Vartai Vilniuje, Šiluva, Trakai, Žemaičių Kalvarija. Čia vykdavo ne tik pasaulionys, bet ir vyskupai bei kunigai ir meldė Marijos užtarymo. Vyskupas Motiejus Valančius matydamas kaip reikalingi dominikonai, kad palaikyti Marijos garbę Žemaičių Kalvarijoje, dėjo visas pastangas, kad rusų vyriausybė paliktų juos ten. Jam valdant vyskupiją išsiplatino gegužinės pamaldos. Vyskupas Valančius daug tikėjosi iš Marijos, kai leisdamas įvesti tas pamaldas sakydavo: „kad padidinti Marijos garbę ir sustiprinti Jos už-

tarymu blaivybę". Jis uoliai platindamas knygas parašė Švenč. P. Marijos gyvenimą, kurio daug pasklydo tarp žmonių. Ar žinai, kas parašė giesmę „Sveika Marija, dangaus lelija?" Vyskupas Antanas Baranauskas. Marijos garbę skelbė giesmėmis kunigai Jakštas, Maironis, Žalvarnis ir kiti. Kas vadovavo procesijose į Marijos stebūklingas vietas? kunigai ir vienuoliai. Kas skelbė Marijos garbę pamokslais? kunigai ir vienuoliai. Kas rašė į brolijas Marijos garbei ir jas palaikė tarp žmonių, kai rusų vyriausybė persekiojo tikėjimą? kunigai ir vienuoliai. Nevienas jų turėjo net daug nukentėti nuo žiaurio rusų žandaro, tačiau del Dievo ir Marijos meilės nei bausmių nebijojo. Jiems rūpėjo, kad visų širdyse degtų Marijos meilės ugnelė.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

14 Diena

Marija mūsų Prieglauda.

Visas mūsų gyvenimas pilnas yra rūpesčių, pagundų, vargų ir sopulių. Tačiau neišsemiamo gailestingumo Dievas davė mums Savo brangiausiojo Sūnaus Motinoje tikrą Prieglaudą. Jisai norėjo, kad mes ne tik savo sopuliuose galėtume glaustis po Jos maloningais sparnais, bet kad visados rastume ten reikalingą patarimą, pagelbą, paguodą ir poilsį.

Šv. Bernardas štai kaip ragina: „kada tik įsisiūbavusioje šio gyvenimo jūrėje užklups tave vargų ir pagundų bangos, tuojaus pasislėpk po Marijos apsiaustu, kaip bėga ir glaudžiasi prie motinos vaikas pamatęs rengiantį pabaudos įrankius tėvą. Jei prispaus neturtas, pažvelk į Mariją ir Jos neturtą, o pajusi palengvėjimą. Kai vargina įvairūs namų vargai ir nepasisekimai arba skriaudos nuo žmonių, tuojaus atmink Mariją kelionėje Egiptan, o nuo to vieno pažvelgimo nurimsi. Kai užpuls puikybės, rūstybės ar pavydo pagundos, pasislėpk nuže-

mintos tarnaitės globoje, o Ji nutildys jas. Kai jauti savy keršto ar gobšumo norą, greit bėk prie romiausios Marijos, o esant prie Jos širdies aplais tie noriai. Ypač užpuolus begėdiškiems geiduliams, tuo šauk Marijos vardo, nes pats Jos vardas tur tokią galią, kad nutildo kiekvieną begėdystę. Jeigu iš kokios nors priežasties apimtų tave liūdesys, tuojaus kreipkis į sopulingąją Motiną. Net ir tada, kai vargina nedorybės, kai jauti sąžinės išmėtinėjimus ir vilties nustojimas pradeda skverbtis į tavo dūšią, kuo greičiau skubinkis pas vienatinę musų viltį Mariją. Visokiose abejonėse, sielvartose ir pavojuose ieškok prieglaudos Marijoje, manyk apie Mariją, šauk Marijos. Tegul niekados Ji neišdyla tavo atminty, tavo širdy, tavo burnoje. Apie Ją manydamas niekad nesuklysi. Jos šaukdamas visuomęt jausi palengvėjimą. Į Ją kreipdamasi niekad nebūsi apviltas. Jei Ji ves tave, eisi ramiausiu keliu. Jei Ji prilaikys tave, ir silpnas nepulsi Paskui Ją eidamas padarysi didelę pažangą dvasioje. Jai remiant nepailsi Viešpaties kelyje. Kai Ji paims tave Savo globan, nėra ko bijoti. Paskui Ją eidamas laimingai pasieksi gyvenimo galą Ir pats ant savęs datirsi, kad Marija yra tikriausioji ir geriausioji Prieglauda visuose mūsų varguose.

PAVYZDYS.

Didysis mūsų kunigaikštis Vytautas apsikrikštijęs 1383 m. gavo nuo graikų ciesoriaus Emanuelio II Švenč. Panelės paveikslą, kurį labai gerbė graikų ciesoriai. Užpakaly paveikslo esantis parašas liudija, kad jis buvo nešiojamas karo laukuose. Ciesorius Jonas Komnenas sakydavo, kad ačių jam nugalėjęs priešus. Grįždamas į Konstantinopolį nugalėtoju triumfaliam vežime įvežė paveikslą į miestą. Vytautas pastatė savo sotsinėje Trakuose Švenč. Panelės garbei bažnyčią 1409 m. ir čia atidavė minimą paveikslą. Greit čionai pagarsėjo daugybe malonių. Vos 40 metų praslinko, o visas buvo apkabinėtas votais, kuriuos paliko dėkingi Marijai už malones. Paminėsiu kelias. 1611 m. Zofija Matytė, supara-

lyžiuota ir gydytojų apleista, kai pavedė save Švenč. Panelės globai, visiškai išgijo. — 1643 m. prigėrė ežere kūdikis. Po dviejų valandų vanduo išmetė ant kranto. Nuliudę tėvai šaukėsi Švenč. Panelės pagelbos ir kudikis atgijo. — Kai 1603 m. plėtėsi Lietuvoje maras, atvyko iš Vilniaus į Trakus su procesija vyskupas Benediktas Voina. Ėjo basas ir pėsčias 26 kilometrus, kad Marija atitolintų marą. Maras tuo užsibaigė. — XVII šimtmetį švedai sunaikino Trakų bažnyčią, tačiau Švenč. Panelės paveikslas išliko. Kiek nurimus nugabeno jį į Vilnių ir padėjo šv. Kazimiero koplyčioj.. 1667 m. prašant Trakų klebonui iškilmingai grąžintas į Trakus. Kai vėl užplūdo švedai, vyskupas parsigabeno paveikslą pas save Vilniun. Vėliau grąžino į Trakus. Didėjant žmonių dievotumui vysk. Konstantas Brzostovskis kreipėsi į Rymą, kad apvainikuoti paveikslą. Popiežius Klemensas XI leido apvainikuoti ir atsiuntė aukso vainikus Vainikavimo iškilmė įvyko rugsėjo 4 d. 1718 m. Iškilmė su pilnais atlaidais tęsėsi 8 dienas. Sutvirtinimo Sakramentą priėmė 10,000 žmonių. Dalyvavo penki vyskupai. Paveikslas išpuoštas daugybe votų, kuriuos paliko malonių prityrę žmonės

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

15 Diena.

Marija mūsų Geradarė.

Ką gero gauname iš Dievo duosnumo, viską pripažįstame Marijai. Per Jievą krito ant mūsų Dievo prakeikimas ir visos nelaimės. Per Mariją atėjo mums dangaus palaima, o su ja drauge visos malonės ir geradarybės, kokias tik gauname.

V. Jėzus yra pirmas ir didžiausias visų dovanų šaltinis. Jisai Savo kančia pelnė mums jas. Tačiau dalinti tas dovanas Jisai paskyrė Savo Švenč. Motiną.

Švenč. Panelė yra palyginama su kaklu. Žmogaus

kūne visi dirksniai eina per kaklą į kitus narius. Panašiai yra ir mistiškam šv. Bažnyčios kūne. Čia V. Jėzus yra galva. Visos Jo dovanos reikalingos mūsų dvasios gyvavimui plaukia per Mariją į visus tikinčiuosius.

Šventraštis lygina Švenč. Panelę Mariją su mėnesiu. Kaip saulė naktį teikia mums savo šviesą per mėnesį, taip ir Išganytojas siunčia mums geradarybes per Mariją.

Marija teisingai yra padaryta dangaus vartais. Kas tik eina iš dangaus ant žemės, eina tarytum pro vartus. „Visos mums siunčiamos iš dangaus geradarybės pasiekia mus per maloniausios Geradarės Marijos rankas“, sako šv. Bernardas.

Tokiu būdu Išganytojas atlygina Savo Motinai už visus patarnavimus, kai gimdė Jį ir auklėjo. Žinodamas, kaip Jos širdis palanki gerai daryti žmonėms, pavedė Jai dalinti geradarybes mums nuolat jų reikalaujantiems vargšams.

V. Jėzus vaduodamasi ne tik dėkingumu, bet ir gerumu pavedė Marijai gero teikimą. Jisai gerai žino, kad Švenč. Motina kuogeriausiai naudosis Jo nuopelnų iždu mūsų labui.

Dar ant žemės būdama Marija pasirodė esanti Geradarė, kai lankė šv. Elzbietą. Tada per Mariją atėjo daug gero visam Elzbietos namui: Elzbieta tapo pripildyta šv. Dvasios, mažutėlis Jonas tapo pašvęstas, Zakarijai buvo grąžinta kalba.

Ir Galilėjos Kanoje taip pat pasirodė, kad Marija buvo didžiausioji Geradarė. Ten niekas kitas apart Marijos nesusirūpino, kad reik gelbėti nusiminusius jaunavedžius. Pats Išganytojas manė, kad dar neatėjo laikas stebuklui daryti. Jisai tiktai Marijos prašymui nusileisdamas keitė vandenį į vyną.

Nuo to laiko, kai Dievas pavedė Marijai Bažnyčios globą, Ji mums labai daug gero teikia. Stebuklingose vietose yra knygos, kur surašytos vien tik Marijos geradarybės. O kiek įvyko gero per Mariją, kurio nieks nie-

kur neužrašė? Galim drąsiai sakyti, kad apie nieką nekalbama taip plačiai, kaip apie Marijos geradarybes.

PAVYZDYS.

Antroji garsi Žemaičiuose vieta tai Kalvarija. Vyskupas Jurgis Tiškevičius 1637 m. pastatė čia bažnyčią ir 19 koplyčių. Kur stovi koplyčios, ten pabarstyta atgabenta iš Jeruzalės žeme, kur V. Jėzus vaikščiojo ir kentėjo. 1642 m. apsigyveno čionai TT. Dominikonai. Vieną kartą jie išsiuntė Ryman tėvą Petrą Pugačevskį baigti aukštesnį mokslą. Ryme apsigyveno dominikonų vienuolyno kambary, kuris anksčiau buvo skiriamas ligoniams. Čia kabojo ant sienos Švenč. P. Marijos paveikslas, vieno vienuolio darbo. Petras tankiai net naktimis klupodavo prieš jį ir melsdavosi. Švenč. Panelė duodavo jam nekartą regėti dangišką šviesą apie Jos ir V. Jėzaus galvas. Tam laike staiga sunkiai susirgo vienuolis, vardu Romualdas. Ligonis neteko kalbos. Nebuvo vilties, kad išliks gyvas. Tuokart Petras uždegė prie šitą paveikslą žvakę ir ėmė karštai melstis, kad Švenč. Panelė grąžintų ligoniui sveikatą. Jam besimeldžiant ligonis kėlėsi iš lovos, apsirėdė ir nuo tos valandos jautėsi esąs visiškai sveikas. Po to įvykio Petras grįžtant Lietuvon išprašė, kad vyresnieji leistų jam vežtis paveikslą. Parvežęs į Žemaičių Kalvariją atidavė vyresniamjam. Tas pasikabino paveikslą savo kambary. Ir jisai matydavo einančią iš paveikslo šviesą. Žmonės greit sužinojo apie tai, pradėjo visokiais reikalais šauktis Švenč. Panelės ir prityrė Jos globos. Mirus vienuolyno vyresniamjam užėmė jo vietą minėtas tėvas Petras. Jisai iškilmingoje procesijoje įnešė paveikslą į bažničią ir patalpino didžiamjame altoriuje. Nuo to laiko garsas apie paveikslą pasklydo toli. Žmonės bėgo iš visur melsti čionai pagelbos pas Tą, kuri vadinasi nusidėjėlių Gynėja. Juo daugiau kreipėsi į Mariją, tuo tankiau grįžo iš čia pasveikę, suraminti, paguosti.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveikia Marija.

16 Diena.

Marija mūsų Priebėga.

Marijos pavadinimas mūsų Priebėga skelbia Dievo gerumą ir gailestingumą. Nors Ji yra visų žmonių ir visame Priebėga, bet ypatingu budu yra nusidėjėlių Priebėga. Teisingumas reikalauja, kad V. Dievas nepaliktų nuodėmę be bausmės. Tikroji meilė draudžia tylėti, nes tokia nedrausmė kenktų nusidėjėliams. Tačiau Jisai vaduodamasis gailestingumu ir pasigailėjimu išrado nusidėjėliams priebėgos vietą nuo Savo rūstybės. Tuo tikslu suteikė Švenč. Panelei privilegiją, kad Ji tur teisę glausti nusidėjėlius prie Savo širdies, tarytum apdengti juos Savo apsiaustu, kad neliestų juos Dievo kerštas. Tuo budų teisingumas sutaikomas su gailestingumu. Kad ir nusidėjėliai mato, jog Dievas atleidžia jiems per Marijos užtarymą, tačiau tur visados bijoti nuodėmės ir pabaudos. Jeigu tėvas ketina bausti kaltą vaiką, ar jisai nepatenkintas širdy, kai motina gina tą vaiką ir saugoja nuo jo rūstybės? Juk ir jisai turi širdį, dargi mylinčią, tėvyšką širdį. Jeigu žemiškas tėvas atsileidžia, tai ką kalbėti apie mūsų maloniausiąjį Tėvą-Sutvėrėją? Jisai iš meilės sutvėrė mus ir taip numylėjo, kad davė kankinti Savo Sūnų, idant išgelbėti mus nuo amžinos prapulties.

Judėjoje buvo paskirti priebėgos miestai. Jeigu kaltininkas pasislėpdavo tenai, įstatymai negalėdavo nieko jam padaryti, kolei ten budavo. Viduramžiuose bažnyčios turėjo panašią privilegiją. Jeigu gaudomas kaltininkas pasislėpdavo bažničioje, tapdavo neliečiamas, kolei būdavo šventos vietos ribose V. Dievas norėjo, kad Nekaltoji Panelė būtų panaši Priebėga. Taigi kas pasislėps po Jos globos apsiaustu, kad ir būtų kaltas, nei jokia Dievo pabauda nestengs pasiekti jį.

Kokia musų laimė turėti tokią šventą Esybę, kuri galėjo tapti musų Priebėga! Tiktai begalinis Marijos šventumas padarė Ją tarytum neliečiamą nuo Dievo rūstybes, o drauge su Ja visus tuos, kuriuos Ji paslėps po Savo apsiaustu.

Dievas paskirdamas Švenč. Panelę nusidėjėlių Priebėga taip susirišo, kad rodos ne tik gailestingumas, bet ir teisingumas reikalauja nuo Jo, idant atleistų nusidėjėliams, kurie kreipiasi į Jos globą įsitikinę esant Ją nepaprastai šventa ir Dievo Motina.

Dievo gerumas apsireiškia ir čia, kai V. Jėzus davė tokią širdį Savo Motinai. Nors Marija už visus švenčiausia, nors labiausia bjaurisi nuodėmėmis, tačiau myli nusidėjėlius. Jau tas vienas, kad Ji yra apsaugota nuo mažiausios nuodėmės, ragina Ją gailėtis nusidėjėlių. Brangiausioji mūsų Motina atmena taip pat, kad Jos Sūnus buvo nusidėjėlių prietelis ir kad jų išganymui atėjo ant žemės. V. Jėzus pasigailėjęs nusidėjėlių aukojo Save, kad gelbėti juos. Motina taip pat gailisi jų ir nor gelbėti.

Turime būti be galo dėkingi V. Dievui už tą nuostabų Jo gailestingumo sumanymą. Kas per apakimas žmonių, kurie nenor naudotis juo! Nesekime jais, bet su pasitikėjimu kreipkimės į mūsų Priebėgą—Mariją.

PAVYZDYS.

Dar sykį keliaukime į Žemaičių Kalvariją. TT. Dominikonai nugriovę senąją bažnyčią pastatė jos vietoje 1823 m. mūrinę. Švenč. Panelės stebūklingas paveikslas buvo įkeltas į didijį altorių. Čia įvyko daug malonių, kurias surašinėdavo, bet kilus gaisrui 1896 m. sudegė bažnyčia ir visi raštai. Vos tada spėjo išgelbėti Švenč. Panelės paveikslą. Kad ištirti nepaprastas malones, dvasinė vyriausybė siuntė komisiją, kuri 1643 m. gegužės 3 d. tardė žmones po priesaika. Remiantis tuo tardymu pripažinta paveikslą stebūklingu. Paminėsiu nors vieną įvykį. 1684 m. birželio mėnesį turtingo pono Livavičiaus sūnus, apleistas gydytojų buvo marinamas per tris dienas. Jo dievotas tėvas klaupęs prie mirštančiojo lovos padarė apžadus: jeigu sūnus išgytų, eisią abudu pėšti Kalvarijon pagerbti Švenč. Panelę stebūklingam paveiksle ir ten apeisią Kristaus Kančios Kelius. Vos baigė maldą,

sūnus staiga kėlės iš lovos sveikutėlis. Apžadus vykdė ir po priesaika įrašė tą įvykį į knygas. — Aukso ir sidabro votai: rankos, kojos, širdys aplinkui paveikslą tai dėkos ženklai už gautas malones. — Eina į Kalvariją iš visos Lietuvos, bet ypač žemaičiai. Jie sau laiko už pareigą nors vienąkart savo amžį aplankyti Kristaus Kelius ir pasveikinti Švenč. Kalvarijos Panelę. Daugiausiai būva laike taip vadinamos Didžiosios Kalvarijos, nuo 1 iki 12 liepos Tuo laiku prisirenka apie 20-30 tukstančių, o kunigų klausyti išpažinties apie šimtas. Kad dar labiau plėstųsi čionai Marijos garbė, Telšių vyskupas 1928 m pakvietė į Žemaičių Kalvariją TT. Marijonus. Galim tikėtis, kad kaip seniau taip ir dabar kas ateis su gyvu tikėjimu, neišeis nuo Marijos be paguodos.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

17 Diena.

Marija malonių Davėja.

Dievas pavedė, kad nei viena dangaus malonė nebūtų mums teikiama kitaip, kaip per Tą, kuri pagimdė visų malonių Šaltinį, V. Jėzų. Šv. Bernardinas Siennietis sako: „Nuo to laiko, kuomet toji Motina yra pradėjusi Dievo Žodį, yra gavusi valdžią ant visų šv. Dvasios dovanų ir nuo tada joksai sutvėrimas nėra gavęs nuo Dievo jokios malonės kitaip, kaip per Marijos rankas“ (Serm. 61, tr. 1, c. 8). Tuo būdu Ji tapo malonių Davėja. Per Ją gauname paprastas malones ir šv. Dvasios dovanas. Per Marijos rankas tenka mums ypatingos malonės, kai Ji laiko jas mums reikalingas. Ji išmeldžia išimtinas malones, kaip aukštesnės maldos dovana arba pašaukimas tobulystės luoman. Ištvermės gerame malonė taip pat nuo Marijos priklauso. Šventieji per Ją gaudavo veltui duotas malones, kaip iškalbos, vadovavimo dvasios gyvenime ar stebūklų darymo dovaną. Dėka tai mūsų mylimai Davėjai gauname įvairias paguodas maldoje, kad laikytųsi mumyse dievotumo dvasia.

Švenč. Panelė Marija teikia mums dangaus dovanas įvairiais būdais, bet ypač stebūklingose vietose. Saldžiausias mūsų Išganytojas su pamėgimu pasislėpė Švenč. Sakramente. Čia Jisai visiems prieinamas. Iš čia visiems teikia Savo malones. Dievo Motina taip pat turi mėgiamas vietas, kur Ji traukia žmones, nes trokšta, kad pavestų Jai malonių iždas negulėtų be jokio veikimo.

Ką skaitome ar girdime apie Jos stebūklingus agnosėlius, ir čia yra Marijos-Davėjos dosnumo apsireiškimas. Juo daugiau kreipiamės į Mariją, tuo Ji daugiau teikia malonių.

Gal kam skverbiasi mintis, kad tik seniau stebūklingose vietose žmonės gaudavo daug malonių ir kad dabar jų nėra? Jeigu šiandien rečiau pasitaiko, tai keno kaltė? Mes patys esame kalti. Švenč. Panelė vieną kart apreiškė, kad malonės niekad nebūtų liovusios, jeigu žmonės nebūtų su silpnėję uolume ir pasitikėjime. Marija visados šaukia mus Šventraščio žodžiais: „ateikite pas mane visi, kurie manęs trokštate ir pasisotinkite mano vaisiais (Eccli. 24, 26)! Taigi nuo mūs pačių priklauso, kad vėl malonių šaltinis išsilietų per Mariją. Delto nepasiduokime, kai kyla nepasitikėjimo mintys ar apima tinginystė. Marija šaukia mus. Kai skubinsimės pas Ją, bus mums dosni Davėja.

PAVYZDYS.

Senovės lietuviai pasižymėjo karžygiškumu. Apsupti priešų negalėjo paleisti ginklus iš rankų. Paminėsiu vieną mūsų karvedį, kad pažintume, kokių Lietuvoje būta vyrų. 1605 m. išlipo ties Ryga Sudermanijos kunigaikštis Karolis, kuris siekė užimti švedų karališką sostą. Turėjo su savim 14,000 kareivių. Prieš jį išėjo su 3,400 vyrų Jonas Karolis Katkus, lietuvių kariuomenės vadas. Eidamas paskubomis nespėjo net apsirūpinti maistu. Kareiviai išalkę valgė net padvėsusius arklius, bet jų dvasia buvo stipri. Susitiko su švedais rugsėjo 27 d. ties Kirchholmu. Prieš einant į mūšį kareiviai priėmė šv. Komuniją ir iš-

klausė Mišių. Katkus liepė kareiviams susispiesti, kad priešas manytų mažai jų esant. Vos prasidėjo mūšis, lietuviai ėmė bėgti. Švedų vadas džiaugsmingai sušuko: „o ką? ar nesakiau, kad lietuviai bėgs“. Švedai puolė vytis. Tada Katkus liepia saviems atsisukti ir sušukus „Jėzus, Marija“ pulti švedus. Mūšis tęsėsi ištisas keturias valandas. Žuvo jame 9000 švedų, o 500 žymesnių pateko nelaisvėn. Katkus apie tą pergalę sakydavo: „nugalėjau tik dėka Švenč. Panelės Marijos pagelbai“.—Jisai eidavo kariauti pasimeldęs Iš vyskupo rankų imdavo pašvęstą vėliavą. Mušį pradėdavo giedant Švenč. Panelės giesmę. Jisai sėmė narsumą iš pamaldumo į Mariją. Jos garbei kas šeštadienį atlikdavo išpažintį ir priimdavo šv. Komuniją. Čia prisisėmęs drąsos kaip žaibas puldavo priešus ir juos laimingai nugalėdavo. Ginant tėvynę nuo priešų puolimo, Švenč. Panelė paremdavo jį.

Kai tikėjimas ėmė silpnėti, o tautos vadai pradėjo užmiršti Švenč. Panelę, Marija apleido mūsų tautą. Netekome Tos, kuri teikia malones ir palaiko Savo tarnus. Atšalę del Marijos tikėjome tik į savo jėgas. Ir štai puolė mus kaimynai, užgrobė Lietuvą ir pasidalino. Arti 150 metų turėjom vergauti svetimiems, kurie stengėsi išplėšti mums tikybą ir tautybę. Kai didžiojo karo laike suspaudė baisūs vargai, vėl šaukėmės Dievo ir Marijos pagelbos. Ir neapsivylėme: karštas mūsų maldas išgirdo V. Dievas. Lietuva tapo nepriklausoma. — Su Marija mūsų vyrai gynė tėvynę. Ir mes su Marija atsiginsime nuo visų savo priešų.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

18 Diena.

Marija mūsų Viltis.

Vadiname Švenč. Panelę Mariją ne tik mūsų Viltimi, bet tankiai ir vienatine Viltimi — „spes unica“. Ką tas reiškia? Ar taip darydami mes daugiau vertiname Ma-

riją, kaip V. Dievą ir mūsų brangiausiąjį Išganytoją, kurio nuopelnuose yra visa nūsų viltis? Anaiptol, ne. Kaipo nusidėjėliai jaučiame, kad atsižvelgiant į Dievo teisingumą niekad neišsiteisinsime ir nesteigsime Jam atlyginti. Taigi visa mūsų viltis yra tame, kad Marija išmaldaus mums pasigailėjimą.

Sakome, kad Marija yra vienatinė mūsų Viltis. Nors V. Jėzus paruošė mums Savo Bažnyčioje visas išganymui priemones, tačiau ar taip naudojiesi jomis, kad butum tikras savo išganymo? Taigi visa mūsų viltis, kad užtariant Marijai būsim išganyti.

Net ir tada, kai esame užimti V. Jėzum ir imdami šv. Sakramentus pasitikime Jo nuopelnams, turime viltį Marijoje, kad Ji išmels mums reikalingą nusistatymą, idant turėtume naudos, o ne žalos.

Ir šv. Bažnyčia mokina, kad turėtume viltį Marijoje. Antifonoje „Sveika Karaliene“ liepia mums vartoti žodžius: „sveika, mūsų viltis“.

Delko mūsų viltis yra Marijoje? Ji yra mūsų geriausioji Motina, taigi neapvils mus ir neleis žūti. Ji taip pat yra mūsų Teisėjo Motina, delto sunaudos Savo valdžią mums gelbėti.

Marija tur būti mūsų viltis ne tik išganymo dalyke, reikaluose, bet ir visuose kasdieniuose rūpesčiuose ir trūkumuose. Kaipo geriausioji Motina budi, kame galėtų mums padėti.

Ypač reikia padėti Joje viltį, kai gręsia mums puolimas į nuodėmę, ar kitas koks pavojus, kai apima sustingimas prie gero, kai svyruojame nežinodami, ko laikytis. Delto kasdien maldaukime Ją, idant saugotų mus nuo pikto. Jeigu atsitiktų nelaimė įžeisti Dievą ir matytum laukiantį už tai pragarą, tada turėk viltį tiktai Marijoje, kad Ji padės atlikti išpažintį ir apsaugos nuo staigios mirties.

Nešiojame škaplierius, rašomės į įvairias brolijas, kalbame ypatingas maldas, nes tikimės, kad Marija grei-

čiau gelbės mus. Ir reik pasakyti, kad tos smulkmenos apsaugojo daugelį nuo amžinos prapulties

Ypač reikia turėti visą viltį, kad mirties valandoje Švenč. Panelė ateis gelbėti mus. Nieks negal būti tikras, kad bus gerai pasiruošęs tai valandai. Delto visa Bažnyčia kasdien prašo Ją melsti už mus mirties valandoje.

Ir mes turėdami savo viltį Marijoje tankiai melskime laimingos sau mirties.

PAVYZDYS.

Seinuose šoninėje bažnyčios koplyčioje yra stebūklinga Dievo Motinas su Kūdikėliu Jėzum stovyla. Padirbta ji iš medžio. Tur dvejopą išvaizdą: kitaip išrodo uždaryta, o kitaip atdara. Paprastai yra uždaryta. Tada matome Švenč. Panelę stovinčią ir laikiančia ant dešinės rankos Kūdikėlį Jėzų. Nuėmus sidabro rūbą matysime Švenč. Panelę sėdinčią: Jos prieglobsty sėdįs ant sosto Dievas Tėvas ir laikąs abiem rankomis kryžių su pasaulio Išganytoju. Viršui Dievo Tėvo galvos balandžio pavidale šv. Dvasia. Iš abiejų pusių klūpo maldininkų būriai. — Spėjama, kad šita stovyla padirbta tais laikais, kada Lietuva priėmė šv. krikštą. Į Seinus atgabenta iš Karaliaučiaus 1603 m. Čia ji pagarsėjo įvairiomis Dievo malonėmis. Paminėsiu keletą. 1656 m rusai kariaudami Lietuvoje sustojo Lazdijuose ir rengėsi pulti Seinus, kad apiplėšti dominikonų vienuolyną ir bažnyčią. Prioras ketino išvežti Dievo Motinos stovylą ir paslėpti saugesnėje vietoje. Pakinkė porą arklių į vežimą ir įdėjo stovylą. Vos arkliai pasijudino iš vietos, staiga nulūžo trys naujos vežimo ašys. Tada paliko stovylą Seinuose. Per Marijos užtarymą išliko bažnyčia ir miestas. Jau rusai buvo pasiekę miestą, bet staiga pabėgo; sako, būk matę ties bažnyčia baltą angelų kariuomenę. — Lietuvos didžiūnams Masalskiams mirė mylimas sūnus Felicijonas. Tėvai pilni tikėjimo atnešė jį į bažnyčią, padėjo ant Marijos altoriaus ir kudikis tuo atgijo. Užaugęs stojo į do-

minikonų vienuolyną. — Kitas vaikelis buvo nuo gimimo raišas. Kai tėvai atnešė į bažnyčią prieš Švenč. Panelės stovylą, tuo pasveiko. Ir jis vėliau stojo vienuolynan; vadinosi tėvas Liudvikas Tiškevičius.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

19 Diena.

Marija mūsų linksmybės Priežastis.

Gal nedrįstume sakyti, kad visos mūsų linksmybės yra nuo Marijos, jeigu pats dangus nebūtų mums tą pareiškęs Lorėtėnėje Litanijoj ir jeigu šv. Bažnyčia nemokytų taip. Apsidairykime savo dūšios gyvenime, o aiškiai pažinsime, kad visos mūsų linksmybės tur pradžią nuo tos brangios Motinos. Kaip Jieva tapo mūsų puolimo ir visų sopulių priežastis, taip Marija visų linksmų Atpirkimo vaisių priežastis

Ji yra mūsų linksmybės ir dargi amžinos linksmybės priežastis, nes per Ją esame apsaugoti nuo amžinos pražūties. Ji sutrynė piktojo žalčio galvą, kurio vergijoje dejavome. Ji sugrąžino mus į Dievo malonę, kurią žmonija per tiek amžių buvo praradusi.

Ji yra mūsų linksmybės Priežastis, nes Jai tarpininkaujant tapome Dievo vaikai, o Dievas tapo mūsų Tėvas. Per Mariją Kristus tapo mūsų brolis ir padarė mus dangaus tėvynainiais. Ar gal būti pasaulyje didesnės linksmybės?

Ji yra mūsų linksmybės Priežastis, nes davė Savo kūną ir kraują V. Jėzui, penėjo ir auklėjo mūsų Išganytoją. Taigi dėka Marijai turime Švenč. Sakramentą, kur V. Jėzus nuolat būdamas mūsų tarpe yra mūsų linksmybė šiam žemiškam ištrėmine. Gerai pamanyk, ar maža linksmybė, kai V. Jėzus gyvena su mumis?

Šv. Bažnyčia gieda Marijos šventėse: „Tavo Nekaltas Prasidėjimas nudžiugino dangų ir žemę“. Tavo atėjimas ant žemės skelbė, kad prasidės mums tikros

linksmybės. Delto Marijos šventėse visiems yra daug džiaugsmo.

Ir šiandien Marija yra mūsų linksmybių Priežastis. Ji saugoja pasaulį nuo daugelio Dievo bausmių, kurios kristų ant mūs, jei Marija nesulaikytų. Kai Ji saugoja nuo tų bausmių, galim ramiai naudotis Dievo geradarybėmis. Visa Bažnyčia ir pavieniai žmonės gauna per Mariją viską, kame glūdi laimė.

Visos paguodos, kuriomis kartais džiaugėmės, tai Jos dovana. Kaipo nusidėliai esame verti pabaudos, neverti net to duonos kąsnelio, kurį kasdien valgome. Dievas tačiau teikia mums protarpiais įvairius nieku neužpelnytus malonumus. Tai vis per Mariją!

Kai atsimename, kad toji mūsų Motina šiandien danguje taip išaukštinta, argi geriems Jos vaikams ne priežastis, kad drauge su Ja linksmintųs?

Džiaukimės visi Viešpaty, kad Švenč. Panelė laiminga danguje. Džiaukimės, kad ir ant žemės didėja Jos garbė, kai žmonės labiau ir labiau pradeda į Ją kreiptis.

PAVYZDYS.

Šiandien minėsime Tverus Žemaičiuose. Karalius Zigmantas III su Elija Ilgauskiu, Tverų tėvunu 1614 m. pastatė Tverų bažnyčią. Kazimieras Pilsudskis dėkodamas už Marijos malones padarė užrašus keturiems kunigams, kad giedotų Švenč. Panelės garbei maldas. Didžiamjam altoriuje yra Dievo Motinos paveikslas, kur daug malonių įgydavo. Apie jo pradžią šitaip pasakoja. Jono Kazimiero karaliaus laikais įsiveržė į Ukrainą totoriai, pagrobė tarp kitų jauną poną Potockį ir nusigabeno į Krimą. Tačiau žmonės surinkę daug pinigų išpirko jį iš totorių vergijos. Totoriai tankiai puldami Lietuvą ir Lenkiją turėjo daug užgrobtų brangių daiktų. Leido grįžtančiam į tėvynę Potockiui pasiimti vieną kokį nors daiktą. Jisai pasiėmė nupieštą ant mažos lentelės Švenč. Panelės paveikslą. Sugrįžęs namo visur veždavosi su savim tą paveikslą. Vėliau karalius paskyrė jį Tverų tėvunu. Vieną-

kart atvykęs į Tverus paliko dvare savo mylimąjį paveikslą. Dvaro valdytojas Leonas Palubinskis pakabino jį vienam kambary. Neužilgo nakvojo pas jį daug svečių. Vienas pakirdęs naktį išvydo visą trobą šviesoje nuo spindulių iš paveikslo. Už vis labiausia žibėjo Marijos veidas. Nusigandęs sužadino visus. Svečiai ir namiškiai subėgę stebėjosi nepaprastu reginiu. Praslinkus pusvalandžiui šviesa išnyko. Palubinskis pranešė apie tai vyskupui Parčevskiui, kuris nusiuntė keletą ištikimų žmonių ištirti dalyką. Atvykę tardė visus, kurie tą naktį matė spindulius ir šviesą, Jie po priesaika išpasakojo, kad tikrai taip buvę ir kad savo akimis matę. Tada vyskupas liepė pakabinti paveikslą altoriuje. Kunigai taip ir padarė. Nuo tų laikų daug žmonių lanko Tverus, ypač liepos pradžioje per Švenč. Panelės Aplankymą. Pirmoji bažnyčia sudegė 1741 m. Švenč. Panelės paveikslą rado po gaisro kabantį ant tvoros. Vienas jo kampas buvo apdegęs. Kitąkart vėl kilo gaisras šalia bažnyčios. Gelbėdami įvairius daiktus rengėsi išnešti stebūklingąjį paveikslą. Vietinis vikaras neleido. Jisai atsiklaupęs bažnyčioje karštai meldė Švenč. Panelę, kad gintų nuo gaisro. Ugnis tuo užgęso. Dabartinė bažnyčia pastatyta 1897 m. Kas eina čia su pasitikėjimu, randa paguodą savo varguose ir liūdesy.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

20 Diena.

Marija mūsų pavyzdys.

Pats Jėzus Kristus yra didžiausias mums pavyzdys. Jisai tuo tikslu atėjo ant žemės ir tapo žmogus, kad kaipo žmogus išmokytų mus visokių dorybių. Jisai delto vadinasi Teisingumo Saulė. Tačiau tos Saulės šviesa peraštri mūsų silpnoms akims Žmogus taip silpnas, kad neturi drąsos net kėsintis sekti Dievu. Delto Išganytojas davė mums prieinamesnį pavyzdį—Savo Švenc. Motiną, ku-

rią iš tos priežasties vadiname Teisybės paveikslu.—Kaip veidrody atsimuša visos žmogaus smulkmenos, taip Švenč. Panelėje atsimuša visi Amžinosios Saulės spinduliai. Marija per trisdešimtį su viršum metų žiūrėjo į tą Saulę. Žiūrėdama persisunkė Ja, delto yra geriausias Jos atspindis, labiau prieinamas mūsų silpnumui kaip pats originalas. Marijos šviesa malonesnė. Nors jos gyvenimas buvo beveik niekam nežinomas, tačiau ir tuose neskaitlinguose įvykuose, kuriuos skaitome Evangelijoj, randame visų dorybių pavyzdį. Ten visupirma rasime gyvą tikėjimą ir tai negirdėtam dalyke, kad būdama Panelė galėjo tapti Motina. Rasim nusižeminimą, kai būdama išaukštinta laiko Save tiktai tarnaite. Ar nespindi Joje skaistybė, kai pasirįžusi velyk išsižadėti Dievo motinystės, kaip prarasti tą dorybę? Koks tobulas yra Jos klusnumas: Juozapas liepia tuojau ruoštis į kelionę, reiks bėgti į Egiptą. Marija nieko negaišuoja, nieko nemąstydama apleidžia viską, nežiūri kad varginga kelionė, vyksta per pavojingas vietas. Ji atvykus į Egiptą pasilieka ten ilgus metus ištrėmime ir laukia kito liepimo. Taip pat pažymėtinas yra jos klusnumas Dievo įstatymams, kai atlieka Apsikaupimo apeigą, nors ta nelietė Jos. Jei nori pažinti Marijos neturtą, eik į Betleem. Čia kūtelėje pamatysi jį. Vėliau Nazareto miestelis mažai skyrėsi nuo tos kūtelės. Marijos romumas matyti iš to, kad būdama po Dievui pirma Esybė, tačiau taip ramiai perėjo per šį pasaulį, kad beveik buvo nežinoma ir negerbiama. Dievo meilė apsireiškia Marijoje nuo pat kūdikystės, kai vos sukakusi trejų metų pasišventė tarnauti Dievui bažnyčioje. Ten turėjo plačią dirvą pasirodyti Savo dievotumu, bendram gyvenime patarnavimais ir švelnumu. Artimo meilė paskatino Švenč. panelę, kad tuojau vyktų tarnauti Elzbietai, vos sužinojo, kad bus ten jai reikalinga.

Marijos meilė aiškiausiai pasirodė po kryžium: čia Ji aukojo už mus žiauriai kančiai Savo Dieviškąjį Sūnų. Ten stovėdama šalia kryžiaus duoda kantrybės pavyzdį.

Taigi Marija yra mūsų pavyzdys visokiose dorybėse. Kasdien žiūrėkime į ją, kad pasimokyti.

PAVYZDYS.

Andai kalbėjome apie karius. Šiandien pažiūrėkim, kaip mūsų liaudis myli Švenč. Panelę. Ką matai Marijos šventėse? Pilni keliai pėsčių ir važiuotų. Bažnyčios kimšte prikimštos. Eilių eilės eina išpažinties, net šonai braška stovintiems prie klausyklų. Kitas išbūva nevalgęs 24 valandas, kad atlikti išpažintį ir gryna širdimi pagerbti Švenč. Panelę. Prieš visas Marijos šventes, nors nebuvo Bažnyčios įsakymo, sausai pasninkaudavo. Gegužės ir spalių mėnesį vieni bėga į bažnyčią dalyvauti Marijos pamaldose, kiti susirinkę kaime garbina Švenč. Panelę. Ar mažas malonumas skubėti į rarotus—šv. Mišias Marijos garbei? Būdavo, sukyla ankšti, prieš aušrą, nežiūri, kad šalta, prisnigta, nes gaila apleisti tas gražias pamaldas. Sekmadieniais ir šventadieniais sukildavo anksti. Šeimininkui vadovaujant giedodavo rožančiaus dalį, pusryčiuodavo ir tada ruošdavosi į baznyčią. Seniau ponai statė bažnyčias, o šiandien kaimiečiai ir darbininkai. Kur žmonės myli Mariją, ten gražūs Jos altoriai, paveikslai. Mergaitės ir moterys audė savo rankomis drobes, kuriomis apdengti Marijos altoriai. Šalia kelio stovi su Marijos paveikslais įvairios koplytėlės, dirbtos dievoto žemaičio ranka. Ar rasi nors vieną katalikų namą, kur nebūtų Švenč. Panelės paveikslo... Marija apsireiškusi pasakė: „kas nešios karmelitų škaplierius, nemirs sunkioje nuodėmėje ir pirmą šeštadienį po mirties eis į dangų“. Atmename tą ir esame įsirašę į tuos škaplierius. Mums rūpi, kad per Mariją patektume į dangų. Retas lietuvis neįsirašęs į rožančių. Kaip smagu klausyti, kai girdėti giedant Marijos garbei!. Mes mylime Mariją. Jeigu išgirstame bedievių burnojimus, mums širdį skauda. Štai rudenį 1926 m. atvyko Dotnuvon Lietuvos bedievių vadas ir bjauriai burnojo. Ponios susirūpino tuo ir niekeno neraginamos nutarė kuonors atitaisyti Švenč. Panelės išniekinimą. Surinko lėšų ir įtaisė labai gražią Švenč. panelės stovylą Akademijos bažnyčiai Dotnuvoje. Pašventimo dienoje susirinko minios Ma-

rijos garbintojų. Mūsų tauta neišsižadės mylėji Mariją.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija,

21 Diena.

Marija mūsų Vadovė.

Martja yra mums ne tiktai visų dorybių pavyzdis. Ji mūsų Vadovė. Kiekvienam amžy ar luome galima imti Ją sau gyvenime už Vadovę.

Taigi eikite paskui Jos visi, kurie gyvenate pavieniui, su nieku nedraugaujate. Prisižiūrėkite, kaip kukliai Marija atlieka paprasčiausius namų darbus. Ji su nieku nesuseina, su nieku nesimato. Nuo Jos išmoksite, kad nėra tokio žemo užsiėmimo, kurio atlikimas netiktų Dievo garbei.

Eikite ir jūs, kurie gyvenate iš rankų darbo. Prisižiūrėkite būsimai dangaus Karalienei. Ji nesididžiuoja, kad Dievas taip išaukštino. Ji pakėlius širdį prie Dievo nuolat užimta rankų darbais. Įsižiurėjęs į pavyzdingą Marijos elgesį, gal išmoksi nerūgoti, kad ir sunku būva dirbti.

Jeigu Dievo valia nuteisė tave gyventi toli nuo tėvų ir giminių, prisižiūrėk Marijai, kaip gyveno Egipto žemėje toli nuo savųjų. Ji sutinka su Dievo valia. Ji pasiryžus likti Egipte per visą savo amžį, jei iš to bus didesnė Dievui garbė.

Jeigu Dievas pašaukė į bendrą gyvenimą ir reikia būti skaitlingam bury, prisižiūrėk Dievo Motinai, kai nužemintai stovėjo minioje prieš namus ir nedrįso įeiti į vidų, kad pasimatyti su Savo Sūnumi. Mokinkis čionai, kad reikia visus gerbti ir nusileisti, o sau pasirinkti paskutinę vietą.

Marija yra vadovė ir tiems, kurie priversti gyventi tarp priešų. Teprisižiūri jie, kaip Marija atsiradus tarp trokštančių nužudyti Jos Sūnų susilaikė

nuo rūstybės, nesiskundė, nerūgojo, nė ant vieno neužsipuldinėjo ir tik Dievui aukojo viską.

Marija yra Vadovė ir tiems, kuriuos V. Dievas aukščiau pastatė. Tegul jie prisižiūri, kaip Švenč. Panelė elgėsi būdama Apaštalų ir tikinčiųjų Mokytoja; kaip romiai ir nužemintai visiems vadovavo, kai Kristus įžengė į dangų.

V. Dievas padarė Ją Vadovė kiekvieno amžio ir luomo. Eikite, vaikai, prisižiūrėti, kokia buvo Marija mažatvėje gera del Savo šventų tėvelių! Eikite, jaunikaičiai ir mergaitės, mokytis nuo Jos kuklumo parėduose ir žvilgsniuose! Eikite, vyrai ir moterys, stebėtis, kaip Ji skaisčiai ir taikiai sugyveno su Savo Sužiedotiniu! Eikite ir jūs našlės, pamatyti Jos gyvenimą, kai atėjo šv. Dvasia! Žiūrėkite, kaip apnykdavo Ją vaikai, beturčiai ir ligoniai, o Ji visiems tarnavo, kaip Savo Jėzui. Teateina pas Ją ir Dievo tarnaitės, gyvenančios vienuolynuose, idant pamatyti Jos susitelkimą ir maldos meilę Jeruzalės bažnyčioje.

Visi apsirinkime Ją sau už Vadovę ir prašykime, kad vestų mus už rankos per kiaurą amžį.

PAVYZDYS.

Krekenavos miestelis stovi dešiniam Nevėžio krante. Jau 1484 m. čia buvo bažnyčia pašvęsta Švenč. Panelei. Kai šita sudegė, 1750 m. pastatė naują taip pat medinę. Dabartinė mūro bažnyčia pradėta statyti 1896 m. Šventino ją 1907 m. vyskupas Cirtautas. Didžiamjam altoriuje yra senobinis paišytas ant lentos Švenč. P. Marijos paveikslas. Puošia jį sidabro rūbas, brangūs vainikai ir daugybė votų. Kaip čia jisai atsirado? Vietos žmonės skelbia, kad įvedus Lietuvoje krikščionystę apsigyveno čia dievotas, turtingas karžygis. Jisai pargabenęs iš Krakovo paveikslą ir dovanojęs misijonoriui Albertui, kuris vaikščiodamas po šį kraštą skelbė Kristaus mokslą. Iš pat pradžios paveikslas buvęs mažo koplytėlėje, vėliau nuneštas į Krekenavos bažnyčią pagarsėjo malonėmis. Tos ma-

lonės galutinai atidarė žmonėms akis, kad jie metė stabmeldystės liekanas. Degant bažnyčiai visas jos turtas supleškėjo. Vienas senelis išgelbėjo Švenč. Panelės paveikslą. Nuo tų laikų dar daugiau buvo gerbiamas. Paminėsiu keletą malonių įgytų per Švenč. P. Marijos užtarymą. Viktoras Vaitiekavičius 18 m. gavo akių uždegimą. Gydėsi du mėnesiu, bet nieko negalbėjo. Tada kreipėsi į Švenč. Panelę žadėdamas trisyk apeiti keliais klupščias Jos altorių. Vos tą padarė, akys pasveiko.—1903 m. apsirgo difteritu Domo Butkevičiaus vaikas. Jau kūdikis pradėjo merdėti. Tėvas puolė ant kelių ir šaukėsi Krekenavos Švenč Panelės. Kudikis tuo užmigo ir po kelių valandų pabudo sveikas.—1905 m. kun. Baronas, vietinis klebonas, važiuodams nukrito nuo 6 metrų aukšto tilto ant akmenų. Krintant šaukėsi Švenč. Panelės. Galėjo užsimušti, tačiau išliko nesužeisti klebonas, vežėjas ir arklys.—Tokių atsitikimų išgirsi čia ne vieną. Dangaus Karalienė tankiai gelbėjo.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

22 Diena.

Marija mūsų Gydytoja.

Tuo vardu vadiname Švenč. Panelę, kai kalbame ar giedame Litaniją: „ligonių Sveikata, melskis už mus“. Ir giesmėse vadiname Mariją ligonių Gydytoja. Kaip tą suprasti, kai mes būdami krikščionys ir žinodami, kad Ji yra mūsų Gydytoja, tačiau susirgę labai retai prie Jos kreipiamės? Jeigu gydytojai nestengia išgydyti ir vaistai neveikia, tada atsimename sau tą dangaus Gydytoją. Marija dar ir tada pasirįžus gelbėti mus.

Marija yra ištikrųjų stebūklinga Gydytoja. Ji nuo ligų gydo mus ne žmonių priemonėmis, bet Dievo galybe. Jai nesudaro jokį sunkumą išgydyti įsisenėjusią, mirtiną, neišgydomą lygą, kaip ir paprastą. Pajėgia išgydyti didžiausią paliegėlį ir padaryti staiga visiškai sveiką.

Turbūt Švenč. Panelė yra labiausia pagarsėjusi kaipo ligonių Gydytoja. Ji net turi Savo ligonines, kur laukia ligonių. Kur yra tos ligoninės, kuriose Marija gydo sergančius? Jos stebūklingi paveikslai. Tokių stebūklingų vietų pas mus Lietuvoje yra daugiau, kaip kitur. Lietuva yra Marijos žemė, kaip ją pavadino popiežius Pius XI. Šymet gegužės mėnesį minime plačiau žinomas vietas. Jei tiek daug stebūklingų vietų, tai matyt, kad mūsų bočiai pasitikėjo Marijai, tankiai prie jos kreipėsi ir būdavo išklausomi. Jeigu šiandien tose vietose rečiau pasitaiko nepaprastos malonės arba visai jų nėra, tai tik delto, kad sumažėjo senovės uolumas tarnauti Marijai ir jai pasitikėti. Seniau būdavo pas mus toks karštas tikėjimas, kad kartais motina dėdavo ant altoriaus negyvą kūdikį ir tolei neatsitraukdavo, kolei kūdikis neatgijo. Jei ir šiandien pasitaiko stebūklingi išgijimai, tai ne tiek del žmonių dievotumo, kiek sužadinimui silpnėjančio tikėjimo. Ir šiais laikais buva daug stebūklų Lourdes'e. Tenai gerai ištiria juos ir užrašo, kad netikėliai turėtų neįtariamą Dievo galybės įrodymą.

Marija yra mūsų dvasios ligų Gydytoja. Šitas ligas Ji greičiau gydo kaip kūno. Net jeigu dvasios liga labai įsisenėjusi ir padidėjusi, tas nesulaiko Švenč. Panelę nuo gelbėjimo. Ji neapleidžia tokį ligonį, kol mato bent truputį pasitikėjimo. Marija pajėgia padaryti iš nusidėjėlio šventą. Tokius rasime Šventųjų tarpe. Jos Rožančius yra tarytum vaistas gydyti visas dvasios ligas Nebuvo atsitikimo, kad kalbąs visados rožančių mirtų nesutaikytas su V. Dievu.

Marija yra ne tiktai pavienių asmenų Gydytoja. Ji gydo net ir visą tautą. Mes esame tokia Marijos tauta. Ji nor išgydyti mus. Ji nuolat meldžiasi už mus, kad visi vargai ir sopuliai išeitų mūsų naudai. Nebūkime užsispyrėliai. Duokimės Jai gydyti, pasitikėję Marijai neapsivilsime.

PAVYZDYS.

Dzūkijoj Metelių parapijoje yra vieta vadinama B·rūnais. Čia randasi stebūklingas Švenč Panelės Paveikslas, paprastai vadinamas Borūnų kryžiais. Štai, kaip jis čia atsirado. Kariaujant lietuviams ir lenkams su švedais 1702 m. lietuvių kariuomenė sustojo Borūnuose pailsėti. Vadas kunigaikštis Vysnioveckis važiojo visur su savim Švenč. Panelės paveikslą, kurį pats liepė nupiešti. Dabar atvykęs prie Dusios ežero liepė pastatyti tris kryžius ir ant vidurinio pakabinti minėtą paveikslą, kad čia kapelionas atlaikytų jiems šv. Mišias. Pamaldų laike pasirodė švedai. Lietuvių kariuomenė skubiai iš čia pasitraukė. Paveikslas liko. Praslinkus keletai metų piemenys beganydami rado tuos kryžius. Parsinešė paveikslą namo, o kryžius paliko. Pasibaigus karui užėjo į kaimą, kur buvo paveikslas, vienas kareivis ir čia apako. Jo giminės gyveno ne toli nuo čia Žmonės davė palydovą, kad aklą nuvestų pas gimines. Beeinant palydovas užsiminė apie minėtus tris kryžius. Tada kareivis papasakojo, kaip kryžiai atsirado čionai. Kai juodu pasiekė vietą, kur stovėjo kryžiai, kareivis sušuko: „Švenč. Borūnų Dievo Motina, pažįstu vietą, kur ilsėjomės ir kur vadui liepiant statėme kryžius“! Tuojaus nušvito jam akys ir praregėjo. Kareivis paaiškino, kad paveikslo užpakaly yra „1702 m.“ Taip ir rado. Tada vėl pakabino paveikslą ant kryžiaus, kur kadaise kabojo. Žmonės iš tolo ėjo būriais. Prusų vyriausybei nepatiko, kad žmonės renkasi, ir įsakė 1804 m. pernešti paveikslą į Metelių bažnyčią. Tačiau žmonės vis ėjo ir ėjo pas kryžius. Tada vietinis klebonas pastatė kryžių vietoje koplyčią, kurieje ir dabar tebėr tos Švenč. P. Marios paveikslas. Popiežius Pius VII lankantiems tą vietą suteikė atlaidus. Seinų pavyskupis Marciejevskis atlaikė čia pirmąsyk šv. Mišias gegužės 25 d. 1816 metais. Borūnų Švenč. Panelė sutraukia ir dabar daugybę žmonių iš tolimų vietų, bet ypač iš Dzūkijos

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

23 Diena.

Marija mūsų Linksmintoja.

Šv. Dvasia liepia mums tuo vardu vadinti Švenč. Panelę Mariją Ji mūsų širdyse įskiepijo tokį pasitikėjimą, kad kievienam liūdesy ieškome paguodos pas Mariją.

Šv. Bažnyčia skirdama ypatingą Dievo Motinos Linksmintojos šventę (rugpiūčio gale) ir taip vadindama Ją Litanijoje skatina mus, kad tuo vardu vadintume Ją.

Jau Savo atėjimu į pasaulį Marija buvo visiems Linksmintoja. Iš to džiaugėsi šv. Trejybė, visas dangus ir žemė.

Ji tapo mūsų Linksmintoja, kai pagimdė Dievo Sūnų. Tada Angelas pasakė piemenims, kad skelbiąs jiems didį džiaugsmą, koks bus visai tautai.

Marija tankiai pasirodydavo Savo ištikimų tarnų Linksmintoja, kai duodavo jiems į rankas Savo Dieviškąjį Kūdikėlį. Pirmąkart ta laimė teko seneliui, kai atnešus į bažnyčią neseniai gimusį V. Jėzų padavė Jį jam. Vėliau buvo tokia Linksmintoja, kai stebuklingai pasirodė ir davė Kūdikėlį Jėzų į rankas šv. Antanui, šv. Peliksui kapucinui ir kitiems Šventiesiems.

Marija tampa mūsų Linksmintoja ne tiktai tokiu stebuklingu būdu. Ji dvasišku budu duoda mums Savo saldžiausiąjį Sūnelį, kuris pripildo mūsų širdį Savo paguodomis.

Mūsų Išganytojas mirdamas leido Sau tiktai vieną paguodą, kai arti Savęs turėjo Motiną. Jisai norėjo, kad Marija ir mums butų Linksmintoja. Eidamas į dangų paliko Ją ant žemės, kad Savo maldomis partrauktų mums iš dangaus Linksmintoją-Ramintoją šv. Dvasią

V. Jėzus pirmąkart apleisdamas žemę paliko mūsų paguodai Savo Motiną. Ir dabar kai del mūsų nuodėmių arba del išbandymo apleidžia mus, visados palieka paguodai Savo Motiną. Ji tada saugoja mus nuo puolimo dvasioje ir ragina atsiversti arba ištverti Dievo tarnavime.

Tikrai nuostabu, kaip elgiasi ta mūsų Linksmintoja. Žmonės sunkiomis nuodėmėmis smeigia sopulių kalaviją

į Jos Širdį, o Ji tuokart tiesia jiems rankas, kad varguose paguosti. Ji kaip tikroji Motina priglaudžia net negerus vaikus, kai tie bėgdami nuo Tėvo rūstybės kreipiasi į Ją. Marija išklauso nusiskundimus, šluošto ašaras, glaudžia prie Širdies ir maloniai skatina mus maldauti Dievą ir pasitaisyti.

Taigi mylėkime visa širdimi mūsų vienatinę Linksmintoją!

PAVYZDYS.

Šiandien eikime į Pagirius. Čia pastatė pirmą bažnyčią trys broliai: Gabrielis, Kristupas ir Karolis Bialazarai. Paskutinis buvo Vilniaus kanaunikas. Jisai dovanojo šitai bažnyčiai paveikslą Švenč. Panelės su Kudikėliu Jezum ant rankų. Tas paveikslas laikomas stebūklingu. Pirmoji bažnyčia neilgai stovėjo. XVIII šimtmečio pradžioje įpuolė į Lietuvą švedai ir sudegino ją. Švedams atsitraukus rado Švenč. Panelės Paveikslą kabantį ant medžio šakos; rėmai buvo labai apdegę. Visi stebėjosi, kaip galėjo išlikti nuo ugnies. 1742 m. pastatė naują bažnyčią. Švenč. Panelės paveikslą įdėjo į didįjį altorių. Dabartinė bažnyčia statyta 1876 m. Paveikslas papuoštas sidabro rūbu ir daugybe įvairių votų. Ant vieno užrašyta, kad aukojo jį Kojalavičienė už sūnaus išgijimą. Ir dabar žmonės kreipiasi į Pagirių Švenč. Panelę, kad gelbėtų nelaimėse. 1900 m. viena moteris apsirgo akimis ir visiškai apako. Kai pavedė save Švenč. Panelės globai, staiga praregėjo.— Raila per 20 metų buvo suparalyžiuotas. Negalėdamas vaistais išsigydyti, pasižadėjo vykti Švenč. Panelės Aplankymo šventėje į Pagirius ir ten prieš stebuklingą paveikslą sukalbėti rožančiaus dalį. Visiškai išgijo. Dar keliolika metų gyveno ir kasmet vykdė savo pasižadėjimą. Įgytas čia malones surašinėdavo į tam tikrą knygą, bet 1794 m. degant miesteliui sudegė.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

24 Diena.

Marija mūsų Mokytoja.

Šv. Bažnyčia vadina Švenč. Panelę Išminties Sostu, kai gieda Litaniją. Amžinoji Išmintis apsirinko Sau Jos dūšioje ypatingą buveinę, nes Ji buvo labiau už visus nužeminta. Tuo būdu Marija išmintimi aukščiau stovi už visus dangaus ir žemės sutvėrimus. Marija iš didelio nusižeminimo niekam to nesakė, tačiau vartojo šią dovaną visos Bažnyčios ir pavienių asmenų naudai. Ji buvo Mokytoja Apaštalų, kurie klausydami Jos patarimu tvarkė šv. Bažnyčią. Buvo visų daktarų ir Bažnyčios Tėvų Mokytoja nes jie sakė turį visą išmintį ir mokslą per Mariją. Juo kuris buvo karštesnis tarnavime Dievui, tuo labiau atsižymėjo Marijos garbinime. Turime kelis moksló vyrus, kuriems Marija išmeldė stebūklingą gabumą, nors iš prigimties buvo labai negabūs. Toks buvo tarp kitų pal. Albertas dominikonas, kuris savo aukštu mokslu užsipelnė Didžiojo vardą.

Ypatingai norime kreipti domę į tą, kad Marija yra mūsų dvasios Mokytoja. Kaip reikia suprasti tą? Vienuolynuose yra taip vadinami Mokytojai ir Mokytojos, kurie moko stojančius vienuolynan, kaip reikia atlikti maldos ir kiti užsiėmimai, kaip lavintis dorybėse, kokių ydų vengti kaip daryti pažangą tobulybėje. Švenč. Panelė dar plačiau tur pavestą mūs visų dvasios vadovybę. Ji mato viską Dievuje ir veda viską Dievuje. Jeigu rūpinasi mūsų laikinais reikalais ir vargais, kaip minėjome, tai dar labiau rūpinasi mūsų dūšiomis. Atmena kiekvieną ir budi daug geriau, kaip geriausioji katalikė motina budinti savo vaikų auklėjime Ji kiekvienam išmeldžia reikalingas malones ir rūpinasi dvasios apšvietimu. Vienam pakiša geras mintis ir šventus norus, kitą perspėja apie gręsiantį pavojų, o kitą draudžia nuo netikusių draugysčių. Vieną gina nuo dvasios sustingimo, kitą gina pagundose, arba skatina tankiau eiti prie šv. Sakramentų. Atlieka tą pati arba per Angelus nuo Jos priklasančius. Šventųjų ir die-

votų žmonių gyvenimuose randame, kaip išbarė vieną už apsileidimą maldoje, kitą už netikusius parėdus. Vieniems nurodė stoti vienuolynan, kaip šv. Stanislovui Kostkai, kitiems įsirašyti į Trečiąjį Ordiną kaip šv. Rožei. Kitiems liepė steigti naują ordiną, kaip septyniems Savo tarnams Servitams arba šv. Petrui Nolasko. Kaikuriuos Šventuosius tarytum vedė už rankos, duodama kiekvienam žingsny patarimų.

Turėkime daugiau pasitikėjimo, taip pat jausime, kaip veda ir moko ta dangiškoji Mokytoja.

PAVYZDYS.

Panaikimus stabmeldystę Lietuvoje katalikų tikėjimas kaskart giliau leido šaknis. Bet štai XVI šimtmety atsibastė į Lietuvą liuteriai ir kalvinai ir ėmė klaidinti musų žmones. Jiems padėjo didikai ir ponai, kurie beveik visi virto kalvinais. Ponai reikalavo nuo klebonaujančiųjų dvarų žemėse kunigų ir nuo baudžiauninkų, kad visi prisidėtų prie kalvinų. Gerus kunigus iškaneveikdavo ir išvarydavo. Tada ponai pavesdavo bažnyčias protestantams. Liaudis iššyk laikėsi katalikybės, bet ilgainiui netekusi kunigų ėmė lankyti liuterių ar kalvinų pamaldas. Susirinkę į pamaldos manė, kad tos permainos buvo reikalingos ir kad moko juos katalikų kunigas. Išpalengvo net ištisos parapijos virto kalvinais. Viso Žemaičių vyskupijoje beliko tiktai 7 kunigai. Žmonės nors ir lankė kalvinų pamaldas, bet nerimastavo. Ypač labai veikė prieš protestantizmą Švenč. Panelės Marijos garbės naikinimas. Nuo krikščionystės pradžios skambėjo Lietuvoje maldos ir giesmės prie Marijos. Ta garbės, mokino ir traukė į geresni gyvenimą. Klaidatikiai mėtė iš bažnyčių Marijos paveikslus, griovė ir degino altorius. Tas nuo jų stumdavo ir nors laikirai pasiduodavo suvedžiotojams, bet pasitaikius progai vėl grįždavo į senąją tikybą -katalikybę Žemaičius išgelbėjo nuo kalvinų švento gyvenimo vyskupas Merkelis Giedraitis, didis Marijos mylėtojas. Jisai pakvietė jėzuitus, kurie sugėdinimui burnotojų kalvinų įvedė

iškilmingas Švenč P. Marijos garbei pamaldas, platino tarp jaunimo Marijos sodalicijas (draugijas) ir atgaivimo katalikybę. Tokiu būdu dėka Marijai protestantizmo jūra neužliejo Jos mylimą šalį. Jei ne Marija, gal mūsų tėvynėje nebūtų likęs net kataliko vardas.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč Panelę. Sveika Marija.

25 Diena.

Marija mūsų Iždas.

Kas nežino, kad Švenč. Panelė yra Iždas, didis, didžiausias Iždas, visam pasauliui Iždas? Kas tik yra gero ant žemės, ' viskas atėjo per Mariją ir dabar per Ją ateina, kaip sako Šventraštis: „draug su ja man atėjo visokių gėrybių“ (Sap. 7, 11). Bet tuojaus prideda: „ir aš nežinojau, kad Ji visų tų dalykų Motina“ (Sap. 12). Marija iš didelio nusižeminimo taip slepiasi, kad retai kas aiškiai supranta, jog visos gėrybės ateina nuo Jos arba geriau sakant per Ją.

Ji yra paslėptas Iždas, žinomas tiktai Bažnyčios vaikams, nes klaidatikiai per savo kvailumą paniekino jį. Ir daugeliui katalikų jis yra paslėptas, kai jie retai arba niekad nesikreipia į Jį.

Šventieji net patį pamaldumą į Mariją laiko brangiausiu iždu, kadangi per Jį užtikrinta tikintiems visokia laimė laikinoji ir amžinoji. Ko bijai? sako Šventieji. Būk tik pamaldus į Mariją, ištikimai tarnauk Jai, o su Ja ateis tau viskas, kas yra gera.

Ji yra pergausus ir neišsemiamas Iždas. Juo daugiau iš to iždo semiame, tuo daugiau jame randasi. Marija yra iždas visiems, kurie Jos šaukiasi. Iš Jos — sako Šventieji- ligonis semia sveikatą, nuliūdęs paguodą, abejojąs šviesą,puoląs dvasioje pakėlimą,nusidėjėlis atsivertimą.

Už tą Iždą galima laikinuose ir dvasios dalykuose įgyti viską. Naudodamasi tuo Iždu gali sau pirkti nuodėmių atleidimą, kai Marija užtars už tave. Iš jo gali iš-

mokėti visas užtrauktas pas Dievą skolas, kai Marija aukos už jas Savo ir Savo Sūnaus nuopelnus. Iš to Iždo gali gauti visas dvasiškas malones, kurias Ji gausiai dalina. Gali gauti vidujines paguodas, kurių Marija niekad nesigaili Savo tarnams. Pagaliau už tą iždą gali nusipirkti dangaus karalystę. Juk visiems žinoma, kad pamaldus į Mariją niekad nežus, nes tas pamaldumas yra išrinktųjų žymė. Per tą Iždą gali išmokėti ir skaistyklos pabaudas po mirties. Marija pažadėjo išvesti iš skaistyklos pirmam šeštadienį po mirties Savo tarnus, kurie bus pasipuošę Jos škaplieriais.

Jei tas Iždas buvo ikšiol paslėptas del tavęs, stenkis surasti jį. Atmink, ką sako šv. Bažnyčia apie Mariją: „kas Mane ras, ras gyvenimą". Ir V. Jėzaus sako, kad „radęs paslėptą turtą, iš džiaugsmo parduoda viską ir perkasi jį" (Mat. 13,44).

PAVYZDYS

Dešimties kilometrų atstume nuo Kauno ant aukšto pušimis apžėlusio Nemuno kranto yra Pažaislio vienuolynas Statė jį Kristupas-Zigmantas Pacas 1667-1674 m. Vienuolynas priklausė T T. Kamalduliams. Šalia vienuolyno stovi nepaprastai graži bažnyčia. Sienos įvairiaspalvio italų marmoro, marmoro grindys, skliaute nupiešti labai gražūs freskai. Buvo joje net septyni altoriai iš juodo marmoro ir aptverti krotais. Pasakoja, kad Pacas davęs jos pastatymui aštuonias aukso statines. Rusų vyriausybė 1831 m. išvarė iš čia Kamaldulius, užgrobė bažnyčią cerkvei, o vienuolyne apgyvendino stačiatikių monachus. Šitie vandalai bešeimininkaudami išgriovė altorius ir iš jų marmoro padirbo šlykštų ikonostasą Šito bažnyčioje didžiausias papuošalas buvo stebūklingas Švenč. Panelės paveikslas, kurį atsiuntė iš Rymo popiežius Aleksandras VII. Vėliau popiežius Benediktas XIV suteikė pilnus atlaidus lankantiems šią bažnyčią liepos 2 d. Aplankymo Švenč. P. Marijos šventėje. Ypač tada daug prisirinkdavo žmonių, kad pavesti save ir savo reikalus „Meilės Motinai

(Mater amoris), kaip vadindavo Ją Pažaislio paveiksle. Kai rasui paveržė šitą šventą vietą, katalikai liovėsi lankę ir laukė, kada jie išsidangins iš čia. Prasidėjus didžiamjam karai monachai išbėgo ir išsigabeno su savimi Švenč. Panelės paveikslą. Ten išbuvo dvylika metų. Lietuvos vyriausybė pareikalavo grąžinti jį. Kai rusai sugrąžino ir paveikslas buvo remontuotas, 1928 m. gegužės 17 d. buvo surengta iš Kauno iškilminga procesija su stebūklingu paveikslu. Iškilmėse dalyvavo Valstybės Prezidentas p. Smetona, Lietuvos metropolitas arkivys Skvireckas, ministeriai, daugybė dvasiškių, kariuomenė ir nesuskaitoma žmonių minia. Saulė švietė ir tarytum dangus džiaugėsi tą dieną. — Vokiečiai barbarai okupacijos laike nuplėšė varinį bažnyčios stogą, uždengė tolia, kurs greit prakiuro ir lytus sugadino daug freskų. Po karo atvyko iš Amerikos šv. Kažimiero Seserys ir apsigyveno šitam vienuolyne. Kai bažnyčia grįžo tikriems savininkams katalikams, vėl žmonės pradėjo čia lankytis ypač Aplankymo dienoje. Tada visur kibždėte kibžda nuo žmonių. Kaip seniau, taip ir dabar Meilės Motina gelbės visus, kurie su pasitikėjimu melsis prieš Jos stebuklingą Pažaislio Paveikslą. Ji myli visus Ją mylinčius.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

26 Diena.

Marija yra mūsų garbė ir šlovė.

Atsirado žmonių giminėje Esybė šventesnė už visus dangaus sutvėrimus. Tos Esybės šventumas apšvietė visą pasaulį, atkreipė į save dangiškojo Sužieduotinio akį ir partraukė jį ant žemės. Ar žmonių giminė gal svajoti apie didesnę sau garbę? Pamąstyk gerai kokia teko mums garbė. Šv. Trejybė šiunčia kieslį pas musų Seserį — Mariją. Šv. Dvasia atlieka Joje Įsikūnijimo darbą ir prirengia Ją, kad taptų verta likti Motina Dievo, Kuris per Ją tapo žmogus. Ar galima sugalvoti ką-nors mums garbin-

gesnio? Jeigu net atskirai imtum vieną čia minėtų dalykų, pripažinsi, kad kiekvienas sudaro mums žmonėms nesulyginamą ir nesuprantamą garbę. Delto pilnas puikybės Liucipierius negalėjo pakęsti tokį žmogaus išaukštinimą. Jisai manė, kad tuom užgaunama jo angelišką prigimtį ir delto velijo buti išmestas iš dangaus, kaip žiūrėti į žmogaus išaukštinimą.

Tie dalykai mums sukasdienėjo, nes žinome juos nuo kūdikystės. Tačiau turbūt delto sukasdienėjo, kad perretai, o gal ir niekad neįsigiliname į juos. Jeigu gerai apsvarstytume, visados pajėgtų sužavėti mus Tad suprastume, kokią mums daro garbę brangiausioji žmonių giminės Duktė, musų Švenč. Sesuo ir palaiminto, Motina Marija

Didelė mums garbė ir šlovė, kai Dievas per Mariją tapo žmogus ir amžinai pasiliko žmogus, kai šiandien jisai danguje yra Angelų ir Šventųjų garbinamas kaipo žmogus ir kai valdys pasaulį kaipo žmogus. Dar ne čia yra galas Marijos ir musų garbės. Ji yra žmonių giminėje pirmą vietą užimanti Esybė. Buvo Dievo mintyje dar prieš pasaulio sutvėrimą Šiandien danguje ir ant žemės Ji yra pirmutinė po Dievo. Ji buvo dalininkė mūsų išganymo darbe. Marija tapo Švenč. Trejybės bažnyčia Paimta į dangų tapo apvainikuota dangaus ir žemės Karaliene. Karaliumi yra pats V. Dievas. Didelė mums žmonėms garbė, kai Marijoje žmogus taip išaukštintas.

Dievo Sūnus tapo Marijos Sūnus. Jisai mirdamas ant kryžiaus atidavė mus Savo Motinai už vaikus. Tokiu budu Dievo Sunaus Tėvas yra musų Tėvas, Dievo Sunaus Motina yra mūsų Motina. Per Mariją tapome Jėzaus Kristaus broliai ir įgijome teisės į amžiną tėvainystę.

Viešpats pažvelgė į Savo tarnaitės nužemintą širdį ir išaukštino Ją Patekus į dangų Marija tapo mums ant žemės malonių šaltinis. Per Ją pasieksime amžiną laimę. Žmogaus protas persilpnas, kad pakankamai suprastų, kokią mes turime garbę ir šlovę per Mariją

PAVYZDYS.

Kairiam Dubysos krante, 4 kilometrų atstume nuo Betygalos yra bažnytkaimis Ugioniai. Spėjama, kad stabmeldystės laikais čia buvusi šventykla, kur rusėjusi amžinoji ugnis. Ar tik ne šitam krašte buvo pasislėpę tankiose giriose paskutiniai Krivių — Krivaičiai ir darė paskutines aukas senovės dievaičiams? Septyniolikto šimtmečio vidurį pagarsėjo Ugioniai stebūklingu Švenč. Panos Marijos apsireiškimu. 1657 m. pasklydo po apielinkę gandas, kad Ugionių kaimo šaltynėly ar ties tuo šaltinėliu pasirodęs ore Švenč. Panelės paveikslas ir kad minimo šaltinio vanduo gydąs įvairias ligas. Iš visos Žemaitijos ėmė būriais plaukti žmonės į Ugionius. Ne vienas ligonis pasveiko. Ypač sergantieji akimis vartodami šaltinėlio vandenį ir melsdamiesi į Švenč. Panelę rasdavo sveikatą. Sužinojęs apie tai Žemaičių vyskupas Petras Parčevskis nusiuntė į Ugionius 1658 m. sausio 14 d. tris kunigus ištirti, ar gandai turi kokį pagrindą. Jie nerado pakankamų įrodymų, kad čia būta Švenč. Panelės apsireiškimo, tačiau nedraudė kreiptis į Mariją su prašymais. Ir mūsų laikais atvyksta čia maldauti pagelbos dūšios ir kūno reikaluose. Minėjau, kad sergantieji akimis čionai pasveikdavo. Kalba, kad išgijęs žmogus, kurs per ilgus metus nevaldė kojomis. Nėra niekur pažymėta, ar kas užrašinėjo gautas čia malones. Ugionių bažnyčia du sykiu degė. Tada supleškėjo bažnyčios turtas ir visi raštai. Švenč. Panelės paveikslas išliko nuo gaisro. Dabar yra patalpintas didžiamjam altoriuje. Netoli bažnyčios stovi medinė koplytėlė, o joje akmenimis apmūrytas šaltinėlis. Vanduo to šaltinio laikomas stebūklingai gydančiu.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę, Sveika Marija.

27 Diena.

Marija mūsų Meilė.

Šitas pavadinimas tarytum gyvai išimtas iš musų širdžių ir nereikalauja jokio paaiškinimo. Tačiau tarsime tuos kelis žodžius, kad padidėtų mūsų džiaugsmas.

Marija yra mūsų Meilė. Argi galima nemylėti sutvėrimą taip skaistų, taip šventą, taip nekaltą, neturintį jokios sutepties, jokios netobulybės? Mes patys esame nedori, bet mokame mylėti ir gerbti tą, kas šventa ir skaistu. Matome savyje iškerojusius piktus palinkimus. Tas skatina mus dar labiau mylėti Asmenį, panašų į mus, bet liuosą nuo viso pikto. Juk žinome, kad Marija norėdama pelnyti Sau šventumą daugiau už mus visus kentėjo ir daugiu veikė išvien su Dievo malone.

Marija buvo visų Šventųjų Meilė, kai jie dar ant žemės gyveno. Jie visi pasiekė šventumą ir įgijo visas šiam gyvenime malones dėka Marijai. Ji ir šiandien yra dievotųjų Meilė. Melsdamiesi geriau pažįsta Ją ir jaučia didesnį traukimą, kad Ją mylėti. Pagaliau Marija yra visų dūšių Meilė delto, kad Ji visiems gera, maloni ir gailestinga.

Marija tikrai yra mūsų Meilė. Ji daug kartų įrodė, kad Jai rūpi mūsų reikalai ir vargai. Ji įsigilina į musų trūkumus. Ji maloniai priima musų maldas, dusavimus ir ašaras. Ji greita, kad išklausyti mūsų maldų. Ji trokšta gydyti mus ir remti. Stebuklingos vietos yra liudytojai to viso. Taigi nėr ko stebėtis, kai tikintieji maloniai spiečiasi prie Jos kojų Jie tvirtai tikisi, kad ten bus maloniai priimti, priglausti, paguosti ir gaus, ko prašo.

Ar galima nemylėti Motiną, kuri tiek del musų išliėjo ašarų, kuri tokius baisius sopulius kentėjo? Ji už mus aukojo Savo Dieviškąjį Sūnų. Dabar budama danguje tarytum nebutų laiminga, jei negalėtų naudotis Savo valdžia musų labui ir guosti mus nusiminimuose.

Ar galima nemylėti tokią Motiną, kuri gyvai atjaučia mus ir nuoširdžiai rupinasi mūsų vargais? Atsiminkime Jos apsireiškimą La Salette. Čia pasirodė vaikučiams apsiliejusi ašaromis. Delko verkė? Klausiama atsakė, kad jeigu žmonės nepasitaisys, tai ji negalėsianti sulaikyti baudžiančios Savo Sūnaus rankos. Kiekviena gera motina gina vaiką, kolei gal. Jeigu negal atginti, eina į pašalį ir verkia, nes kiekvienas smūgis suduotas vaikui tai jos sopulis. Tokia gailiaširdė motina yra Marija. Delko Ji

verkė La salette? Verkė, kaip sakė pasirodžiusi vaikučiams, nes už bausmę pusiančios žmonėms bulvės. Čionai parode, kaip Marijai rūpi mūsų likimas.

Kai Dievo bausmės ketino pasiekti kokią tautą, Marija apsiliedavo ašaromis stebuklinguose paveiksluose. Visai nenuostabu, kag verkdavo, nes Marija musų Meilė. Daug daugiau reikia stebėtis, kai mes ne visi mylime Ją arba ne tiek mylime, kiek uššipelnė.

PAVYZDYS

Ant Šiaugių ežero kranto stovi miestelis Pivašiūnai. Senovėje priklausė Trakų Tėvams Benediktinams, kurie 1548 m. pastatė čia pirmąją bažnyčią. Kai 1766 m. sudegė, pastatė naują, bet 1815 m. vėl sudegė. Tada Trakų benediktinų abatas pastatė dabartinę. Tuose gaisruose sudegė bažnycia, klebonija ir visi dokumentai. Ugnis neliesdavo tiktai Švenč. Panelės paveikslą, kuris nuo neatmenamų laikų pagarsėjęs Pivašiunuose Marijos malonėmis. Paveikslas patalpintas didžiumjam altoriuje, išpuoštas sidabro rubų ir sidabro vainikais. Švenč. Panelė laiko ant dešinės rankos Kūdikėlį Jėzų, o kairėje tur skipetrą (karališkąją lazdą). Aplink paveikslą kabo virš 100 aukso ir sidabro votų. - Padavimas skelbia, kad vienas bajoras parvežęs šitą paveikslą iš Turkijos ir dovanojęs Pivasiunų bažnyčiai. Kitokių žinių nėra, nes kaip minėjau, viskas buvo sudegę. Vilniaus vyskupijos bažnyčių sąrašas nuolat vadina paveikslą stebuklingu. Geriausias stebūklingumo įrodymas, tai nepaprastas žmonių pasitikėjimas. Ypač kai ateina Švenč. Panelės Gimimo diena, tada per tris dienas ne tik pilnutėlė bažnyčia, bet ir visas kalnas, ant kurio stovi bažnyčia. Aplinkiniai žmonės pasakoja apie įvairias malones, kurias išmeldė prieš stebuklingąjį paveikslą. Romualdas Danilevičius, nors ilgai gydėsi, bet per septynerius metus nevaldė kojomis. 1907 m. atėjo Šilinėje ant kriukių į Pivašiūnus ir čion pasveiko. — Kostas Žukauskas išsidūrė sau akį. Kai pasižadėjo į Pivašiūnus, akis pasveiko. Marija tankiausiai yra ligonių Gydytoja.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

28 Diena.

Marija mūsų gyvybė.

V. Jėzus pats Sau davė tokį pavadinimą kalbėdamas: „aš esu gyvybė“ (Jon. 14,6). Kaip žmogaus dūšia yra kūno gyvybė, taip pats Dievas yra mūsų dūšios gyvybė. Kolei meilė vienija ją su Dievu ir kolei Dievas gyvena joje, tolei dūšia turi tikrąją gyvybę, dvasios gyvybę. Vos tik per sunkią nuodėmę prarado Dievą, jau yra dvasiškai mirusi; turi tiktai pajautimų gyvybę, gyvulišką gyvybę, bet dvasios gyvybės jau nėra joje.

Jeigu tikroji gyvybė yra V. Jėzus, tai delko šv. Bažnyčia duoda Dievo Motinai tokį pavadinimą, kai antifonoje „Sveika Karaliene“, liepia šaukti Ją žodžiais: „sveika, mūsų gyvybe“? Delto taip vadinama, kad pagimdė mums Gyvybę, geriau sakant gyvybės Davėją, ir kad per Ją pažinome dvasios gyvybę, kuria dabar gyvuojame. Už tai turime Jai būti begalo dėkingai. Kokia mums būtų nauda iš to viso gyvenimo ir didžiausių jame linksmybių, jeigu nepažintume tikrosios gyvybės, per kurią tiktai galim pasiekti amžinąją gyvybę?

Marija dar ir delto yra mūsų Gyvybė, kad praradę per sunkią nuodėmę dvasios gyvybę negalim be Jos tarpininkavimo grįžti į tikrąją gyvybę. Ji budi ir saugoja mus, kad nebūtume ilgai dvasios mirty. Ji išmeldžia mums gailesio malonę ir norą taikytis su Dievu. Delto teisingai vadinasi Gyvybės Motina, kadangi pagimdė pasauliui tikrąją Gyvybę, Jėzų Kristų, ir vėl gimdo Jį mūsų širdyse.

Atsiminkime sau, kiek kartų dėka Jai atgavome savo dūšios gyvybę. Jei ne Marijos rūpestingumas, po kiekvienos nuodėmės būtume ilgai pasilikę be tos gyvybės.

Marija ne tik grąžina dūšiai prarastą gyvybę. Ji palaiko ją mumyse. Ar galima vadinti gyvybe, jeigu žmo-

gus pakaičiomis atgyja ir vėl miršta? laiks nuo laiko teisingai atlieka išpažintį, to paskui vėl greit puola į sunkias nuodėmes? Tokiame nėra gyvybės Bet jeigu nuolat saugoja ir palaiko savyje gyvybę, vengdamas sunkių nuodėmių, tai tas tikrai gyvuoja. Jisai turi šitą malonę dėka Marijai. Reikia dar čia pridurti, kad juo karštesnis pamaldumas į Mariją, tuo didesnė dvasios gyvybė.

Delto Marija yra visų gyvųjų Motina. Jieva buvo tiktai pajautimais gyvuojančiųjų motina, o Marija turinčiųjų dvasios gyvybę. Jeigu pasieksime amžinąją gyvybę, tai tik dėka mūsų brangiausiajai Motinai.

PAVYZDYS.

- Organizuotų žmonių būrelis daugiau vertas, kaip šimtai palaidųjų, neorganizuotų. Organizavimosi reikalingumą jau senovėje suprato. Delto įvedus krikščionystę Lietuvoje atsirasdavo įvairios brolijos. Kiek teks sužinoti, pirmutinė Lietuvoje brolija buvo įsteigta Švenč. Panelės Marijos į dangų Ėmimo garbei. Brolijos nariai turėjo kalbėti nustatytas maldas, steigti seneliams ir paliegusiems ligonines, užlaikyti jas ir lankyti. Ilgainiui atsirado daugiau brolijų. Baigiantis XVI šimtmečiui labai išsiplatino Švenč. P. Marijos rožančiaus ir škaplieriaus brolijos. Beveik kiekviena parapija turėjo jas. Nariai (brosvininkai) turėjo savo altorių, kasą, vėliavas ir paskirtose dienose apvaikščiodavo savo iškilmes. Apart maldų, pasninkų ir išpažinties buvo dar pareiga tarnauti per pamaldas Marijos šventėse, nešti vėliavas, altorėlius, žiūrėti tvarkos, lankyti savo parapijos ligonius, o sekmadieniais giedoti bažnyčioje rožančių. Rusų viešpatavimo laikais buvo draudžiama steigti ir palaikyti brolijas. Tačiau Lietuvos katalikai stengdavosi slapta įsirašyti į broliją ir uoliai ėjo savo pareigas. Rusų policija puldavo žmones, draskydavo škaplierius ir atiminėdavo rožančius. Vienąkart per Šilinę Ukmergėje klebonaujant kunigui Balevičiui atbėgo brolijos nariai pas kleboną skųsdamiesi, kad šventoriuje policistas užpuolęs žmones atiminėja rožančius. Klebonas paklausė policisto,

kokiomis teisėmis tą darąs. Atsakė, kad gubernatorius liepiąs ir parodė raštą, kuriame nebuvo nei kalbos apie rožančius. Tada policistas atidavė rožančius, o klebonas grąžino juos žmonėms. Klebonas padavė tuo reikalu skundą ir atėjo policijai draudimas, kad už škaplierius ir rožančius nesikabinėtų. Kad rusų policija nesusektų ir neprikibtų, kunigai nevedė jokių knygų įrašinėjimui į brolijas. Tačiau esant persekiojimams beveik visi įsirašinėdavo į škaplierius ir rožančių. Galima drąsiai sakyti, kad visai nebuvo neįsirašiusių į kokią nors broliją. Ar tu esi įsirašęs į karmelitų škaplierius? į rožančių?

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

29 Diena.

Marija mūsų Saldybė.

Šitą pavadinimą randame Antifonoje „Sveika Karaliene“ — „sveika mūsų Saldybe“! Tas vardas labai tinka Švenč. Motinai. Neužtenka pasakyti, kad Marija yra gerumas, malonumas ir gailestingumas. Ji tikra saldybė, be priemaišos mažiausios kartybės, šiurkštumo ir žiaurumo. Delto šv. Bernardas sako: „uoliai peržiurėk šv Evangelijos lapus, kurie kalba apie Mariją: jeigu ten rasi kąnors žiauraus, šiurkštaus ar kartaus, laikyk įtartinu jos saldybę. Rods yra toki, kurie burnoje tur saldybę, o širdy kartybę, bet Marija yra pati saldybė“. — Ką tas šventas Mylėtojas rašo apie Jėzaus saldybę, tas pats taikoma Marijai, nes Ji sėmė Savo saldybę iš Sunaus. Saldus yra pats Jos minėjimas ir pripildo širdis linsmybe. Tačiau daug saldžiau būva už medų ir visus saldumus, kai Marija pasirodo mylintiems Ją. Tankiausiai pasirodo su Savo Dieviškuoju Sūnum ir tuom teikia Savo tarnams daug džiaugsmo. Nėra malonesnių giesmių kaip apie Mariją. Jokios kalbos, jokios mintys nesudaro tiek malonumo, kaip apie Mariją, Jėzaus ir mūsų Motiną. Švenč. Panelė yra dideliai maloni atgailaujantiems, neapsakomai saldi Jos šaukian-

tiems, tiesiok žavinti Ją prašantiems. Kuom gi Ji yra tiems, kurie visa širdimi Ją myli? Šitos saldybės liežuvis nestengia apsakyti, nieks negal aprašyti. Tiktai tas gerai supranta, kaip saldi Marijos meilė, kas pats jos datyrė.

Kur tik Marija pasisuko gyvenant ant žemės, visur įnešdavo su Savim saldybę: šv. Elzbietos name visiems padarė linksmumo, Kanoje nudžiugino puotaujančius. Ir šiandien daro tą patį, kai stebuklingai apsireiškia Savo tarnams.

Ipač Marijos saldybė pasirodo, kai saldina visas mūsų kartybes. Čia užtenka vieno į Ją žvilgsnio ir kartumas nyksta. Jei esi darbų ir vargų nukamuotas, pažvelk į dirbančią Nazarete Mariją, o pajusi savo darbuose pasaldinimą. Jei V. Dievas aplankys tave liga ar kitu kokiu sopuliu, dirstelk tada į stovinčią po kryžium Mariją, o kaip bematant saldybė pripildys tavo širdį ir pajusi didį palengvėjimą. Atsidūręs neturte įeik valandėlei į Betleemo kūtelę, sulygink savo neturtą su Marijos neturtu, ir pasidarys saldžiau nešti neturto kryželį. Marija ir tremtiniams yra saldybė, kai jie prisižiūri Jos gyvenimui svetimoj Egipto žemėje.

Atsiminus Mariją pati mirtis darosi saldi. Visam gyvenime šaukiame Ją tai valandai neabejodami, kad išklausys mus. Marija saldina ir skaistyklos kančias. Ji žengia į tą kalėjimą, kad vienus iš ten išvesti, o kitiems sumažinti kančias.

Duok mums visiems atjausti Tavo saldybę gyvuojant ir mirštant, o meilingoji, o maloningoji, o saldžiausioji Panele Marija!

PAVYZDYS.

Ukmergės apskrity yra nedidelis miestelis vardu Gelvonys. Jame gyvena per pusę katalikai ir žydai. Gelvonys nuo senų laikų garsūs tuom, kad čionai Švenč. Panelė teikė žmonėms malones. Padavimas štai ką sako apie tų malonių pradžią. Labai seniai šito apylinkėje buvo traškančios beveik nepereinamos girios. Tais laikais

viena iš Ukmergės ponia išvyko pėsčia su savo tarnaite Vilniun į Švenč Panelės Užgimimo šventę. Beeinant mišku jiedvi paklydo, delto sutemus turėjo ten nakvoti. Kai švintant pakirdo iš miego, pamatė stovinčią ant akmens Švenč. Panelę. Išnykus regėjimui rado ant akmens išspaustą Švenč. Panelės koją. Viso apylinkėje greit pasklydo žinia apie šitą apsireiškimą. To vietoje pastatė Švenč. Panelės garbei koplyčią. Žmonės kreipdamiesi su karšta malda gaudavo daug malonių. — Pirmutinė katalikų bažnyčia perdirbta čionai iš kalvinų kirkės 1686 m. Apsigyveno prie jos TT. Pranciškonai — Konventualai. 1700 m. buvo pastatyta nauja iš medžio bažnyčia, kuri 1897 m. sudegė. Tada pastatė dabartinę mūro bažnyčią. Senovės bažnyčioje buvo garsus malonėmis Švenč. Panelės paveikslas, bet degant bažnyčiai sudegė jisai ir visi dokumentai. Vietiniai žmonės skelbia, kad čionai praregėdavo akli nuo gimimo, suparalyžiuoti ir kitoki ligoniai. Šventoriaus kampe stovi koplyčia, kur po altoriaus mensa įdėtas akmuo su Švenč. Panelės kojos žyme. Ant altoriaus kabo įvairi votai, kuriuos paliko dėkingieji už gautas malones. Ir šiandien keliauja į Gelvonis, kad Dangaus Poniai pasiskųsti savo skausmuose ir varguose ir išmelsti Jos pagelbą. Ypač skaitlingai renkasi Jos Užgimimo šventėje.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

30 Diena.

Marija mūsų Išganymas.

Švenč. Panelė Marija teisingai yra vadinama Išganymu. Per Ją atėjo mums išganymas, kurs negalėjo ateiti be Jos. Ji yra musų Išganymas, nes Atpirkimo darbe bendradarbiavo su Brangiausiuoju Išganytoju ir aukojo Jį musų išganymui. Dabar Ji dalina mums to išganymo vaisius.

Pats V. Dievas paskyrė Ją, kad rūpintųsi mūsų

išganymu. Jisai matė didį mūsų silpnumą. Matė kaip lyg apakę ieškome žemiškų dalykų, o užmirštame savo gyvenimo tikslą ir nesirūpiname amžinu gyvenimu. Delto pavedė Marijai rūpintis mūsų išganymu. Tuo tikslu davė Jai motinišką širdį ir suteikė didį autoritetą kaipo Dievo Motinai. Kaip per Mariją atėjo išganymas į pasaulį, taip per Ją visi gauna išganymą. Kai taip yra, tai galime su pasitikėjimu kreiptis į Ją visame, kas liečia mūšų išganymą. Ar nežinai, kad egiptiečiai matydami, kokią jų valdovas davė valdžią Juozapui, šaukė į jį: „mūsų išgelbėjimas tavo rankose: tik mūsų ponas tepažvelgia į mus ir su džiaugsmu tarnausime karaliui". (Ex. 47,25). Ir mes panašiai galime šaukti į mūsų brangiausiąją Motiną: „Marija, Tavo rankose yra mūsų išganymas, tiktai maloniai pažvelk į mus ir išmelsk reikalingas malones, kad galėtume su džiaugsmu tarnauti V. Dievui, o paskui amžinai linksmintis su Juo ir su Tavim".

Marija yra mūsų Išganymas, kadangi be Jos būtų sunku išganyti save. Nuolat reikalinga mums Jos motiniška globa ir pagelba. Juk atsirandame įvairių įvairiausiose sunkiose aplinkybėse, jaučiamės prislėgti dvasioje. Tada tiktai viena Marija gal išgelbėti mus.

Pagaliau Marija yra mūsų neliaujantis Išganymas, nes Ji nuolatos gelbi mus. Gelbi nuo įvairių pagundų, gelbi nuo visokių pavojų, gelbi nuo progų į nuodėmę, gelbi nuo piktų palinkimų, gelbi nuo abejonių ir neramumų, o ypač gelbi nuo nuodėmės. Ji išmeldžia visas reikalingas priemones, kad keltis iš puolimų ir įgyti amžiną gyvenimą. Ji pati Kviečia ieškoti išganymo pas Save, kaip kalba šv. Bažnyčia Šventraščio žodžiais: „kas mane randa, randa gyvenimą ir semiasi išganymo iš Viešpaties" (Prov.8,35). Laimingi, kurie rado Ją, nes tuo pačiu jau turi užtikrintą išganymą.

PAVYZDYS.

Kūlių parapija yra Žemaičiuose. Pirmą Kūlių bažnyčią statė 1644 m. Stanislovas Voina, Plungės tėvunas.

Vėliau Karpis pastatė 1750 m. naują bažnyčią. Kadangi tais laikais statydavo bažnyčias iš medžio, tai ilgainiui ir šita sutrunijo. 1900 m. vietinė parapija ir kunigaikštis Mykolas Oginskis pastatė mūro bažnyčią, kurią 1918 m. vyskupas Pranciškus Karevičius konsekvavo. Didžiamjam altoriuje yra senobinis Švenč. Panelės paveikslas. Kas ir kada atgabeno jį į šitą bažnyčią, nėra žinių. Klebonijoje yra knyga, kur surašinėjamos malonės gautos pas Švenč. Panelės paveikslą Kūliuose. Paminėsiu keletą. 1693 m. lapkričio 28 d. Ona Aleknavičienė iš Plungės apsirgo akimis ir ilgai nematė. Kai pasižadėjo pas Kūlių Švenč. Panelę, akys visiškai pasveiko. — 1708 m. gegužės 9 d. kun. Stanislovas Laurinavičius, Salantų klebonas, apsirgo akimis, kurios apaugo mėsomis. Nei joks gydytojas neapsiėmė gydyti. Štai vieną naktį sapnuoja jaunuolį laikantį rankoje užžiebtą žvakę ir sakantį: „į Kūlius netoli". Kai ten nuvyko, akys pasveiko. – Tais pačiais 1708 m. Krišpinas, Plungės tėvunas, aukojo į Kūlių bažnyčią gražų arnotą, dėkodamas už malonę, kurios datyrė. Jam kovojant su švedais užmušė arklį. Pateko į nelaisvę. Atsiradęs priešų rankose atsiminė sau Švenč. P. Marijos paveikslą Kūliuose ir karšto maldoje pavedė save Jos globai. Ir neapsivylė, nes netikėtai pasisekė jam laimingai ištrukti iš švedų rankų. -- Randame užrašyta, kad vieni dėkoja išgelbėti nuo maro, kiti nuo kitokių nelaimių. Ir šiais laikais Švenč. Panelė teikia gausingas malones tiems, kurie šaukiasi Jos pagelbos. Tokių nemažai yra šio apylinkėje. Visose Švenč. Panelės šventėse čia prisirenka daug žmonių, bet ypač Škaplierinėje.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveikia Marija.

31 Diena.

Marija mums Viskas.

Iš viso to, ką ikšiol sakėme, pasirodo, kad Marija yra visiems Viskas. Įrodinėjome, kad visi ir visokiais reikalais tur kreiptis į Ją. Šv. Povilas Apaštalas galėjo

sakyti apie save, kad tapęs visiems viskas, idant Dievui laimėtų visus. Aišku, kad šitoks pasakymas daug geriau tinka Švenč. Panelei. Ką Apaštalas norėjo išreikšti tais žodžiais? Jisai norėjo pasakyti, kad stengėsi prisitaikyti prie visų, kame tik galėjo, ir padėti visuose reikaluose. Matėme, kad Dievo Motina gavo dideles privilegijas ir valdžią gelbėti mus įvairiuose reikaluose; gavo tą ne siauro plotmėje, kaip šv. Povilas, bet kuo plačiausiai, nes gelbėti viso pasaulio žmones ir gyvai esant ant žemės ir per visus amžius.

Su Marija tiek įvarių dalykų riša mus, kad galima sutalpinti juos visus tiktai sakant, jog Ji esanti Viskas. V. Dievas yra mūsų Viešpats, Karalius, Tėvas, Globėjas ir Viskas Jisai sudėjo visą Savo gailestingumą Marijoje, kai padarė Ją mūsų Ponia, Karaliene, Motina, Globėja ir Visku.

V. Jėzus del mūsų tapo Brolis, Prietelis, Mokytojas ir Išganytojas. Jisai suteikė tą patį ir Savo Motinai, kad kaipo mūsų Sesuo pasirodytų mums Prietelė, Mokytoja, Linksmirtoja, Išganymas.

Visi luomai tur lygią teisę eiti prie Jos. Valdovai ir valdiniai, ponai ir tarnai, dideli ir maži ras Joje pavyzdį, kuriuo gal sekti, o reikale ras pagelbą ir pašelpą.

Į Ją tur kreiptis turtuoliai ir beturčiai, ūkininkai ir darbininkai. Visi gal pasimokyti daug nuo Jos ir gauti būtinas kiekvienam malones.

Į Ją privalo kreiptis tėvai ir vaikai, vedę ir jaunuoliai, nes visiems turi atatinkamas dovanas.

Ten tur kreiptis pasišventėliai tarnauti Dievui, kad ištvertų savo pasišventime Tur kreiptis į Ją ir gyveną pasaulyje, kad galėtų išsisukti nuo pasaulio pavojų.

Dievotieji tegul ieško pas Ją reikalingų gerai gyventi ir tobulėti dorybėse malonių. Suklydusiems taip pat reikia kreiptis į Ją, nes Marijos globa yra jiems vienatinė globa ir atsivertimo viltis.

Marija turi vaistus, kad gydyti visas vidujines ir išorines sunkenybes, visas pagundas ir vargus. Net ir

netekę vilties ras pas ją suraminimą, sustiprėnimą dvastoje ir priemonę išbristi iš nusiminimo.

Šitais žodžiais raginame paskutinį kartą visus, kad visokiais reikalais kreiptųsi į Tą, kuri pasirodė visiems esant Viskas.

PAVYZDYS.

Netoli Žąslių Kaišedorių vyskupijoje yra kaimas Kazokiškės. Seniau priklausė Paparčių TT. Dominikonams. Stanislovas Beinartas, Lietuvos Did. Kunig. iždininkas, pastatė mūro bažnyčią. Dominikonai 1609 m. išsiuntė į Italiją T. Liudviką Skickį baigti reikalingus mokslus. Grįždamas parsivežė Švenč. Panelės paveikslą, kopiją garsaus Italijoje paveikslo Švenč P. Marijos Nugalėtojos (de Viktoria). Apsigvenę Kazokiškėse TT. Dominikonai iš pradžios laikė tą paveikslą vienuolyno koplyčioje. Vėliau buvo jisai nuneštas į bažnyčią, kur pagarsėjo malonėmis, kurios buvo surašinėjamos į tan tikrą knygą. Dvasinė vyriausybė peržiūrėjo knygą, bet paskutiniais laikais kažinkur dingo. Minėto knygoje buvo užrašyta, kad čionai šaukdami Švenč. Panelės pagelbos akli gaudavo regėjimą, kurtiniai klausą, ligoniai sveikatą, mirštą gyvybę. Dėkodami už malones liudijo po priesaika. Popiežius Pius VI atsižvelgdamas į lietuvių pamaldumą prie šito paveikslo suteikė pilnus atlaidūs Sekminėse, per šv. Jono Užgimimą ir Nukirtimą, per Švenč. P. Rožančiaus ir per šv. Kazimierą. Kai 1867 m. rusųvyriausybė panaikino Paparčių vienuolyną ir bažnyčią, tada Kazokiškių filija buvo priskirta prie Žąslių parapijos. Dabar yra savistovi parapija. Ir šiais laikais žmonės su dideliu pasitikėjimu šaukiasi čionai Švenč. Panelės, kad jiems padėtų įvairiais reikalais. Nėra dienos, kurioje nematytume čionai būrelį dievotųjų, kurie ieško šviesos ir paguodos gyvenimo varguose. Daugiausiai prisirenka sekmadieniais, trečiadieniais ir šeštadieniais, kai paveikslas buva atidengiamas.

Mylėkime Mariją. Sudėkime Joje viltį. Tarnaukime Jai visa širdimi. Nesigailėsime niekados to, ką darėme

del Marijos. Marija užtars, išmels ir mums daug malonių ant žemės ir pagaliau nuves į dangų.

Kad mūsų tauta atgimtų tikėjime ir karščiau mylėtų Švenč. Panelę. Sveika Marija.

Švenč. Panos Marijos litanija.

Kyrie eleison, Christe eleison, Kyrie eleison.
Kristau, išgirsk mus. Kristau, išklausyk mus.
Tėve iš dangaus Dieve, pasigailėk mūsų.
Sūnau, pasaulio Atpirkėjau Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Dvasia, Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Trejybe, vienas Dieve, pasigailėk mūsų.
Šventoji Marija, melskis už mus.
Šventoji Dievo Gimdytoja,
Šventoji Panų Pana,
Motina Kristaus,
Motina Dievo malonės,
Motina tyriausioji,
Motina skaisčiausioji,
Motina nepalytėtoji,
Motina nesuteptoji,
Motina meilingoji,
Motina stebūklingoji,
Motina geroji patarėja,
Motina Sutvėrėjo,
Motina Išganytojo,
Pana išmaningiausioji,
Pana garbingoji,
Pana šlovingoji,
Pana galingoji,
Pana maloningoji,
Pana ištikimoji,
Teisybės paveiksle,
Išminties soste,

Melskis už mus.

Musų lingsmybės priežastie,
Dvasios inde,
Garbės inde,
Įstabusis maldingumo inde,
Rože paslaptingoji,
Dovydo bokšte,
Balčiausiasis bokšte,
Aukso namai,
Sandaros skrynia,
Dangaus vartai,
Aušros žvaigžde,
Ligonių sveikata,
Nusidėjėlių gynėja,
Nuliūdusiųjų linksmintoja,
Krikščionių pagalba,
Karaliene Angelų,
Karaliene Patriarkų,
Karaliene Pranašų,
Karaliene Apaštalų,
Karaliene Kentėtojų,
Karaliene Išpažintojų,
Karaliene Panų,
Karaliene visų Šventųjų,
Karaliene be gimtosios sutepties pradėtoji,
Karaliene šventojo Rožančiaus,
Taikos Karaliene,

Melskis už mus.

Dievo Avinėli, kurisai naikini pasaulio nuodėmes, atleisk mums, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kurisai naikini pasaulio nuodėmes, išklausyk mus, Viešpatie.

Dievo Avinėli, kurisai naikini pasaulio nuodėmes, pasigailėk mūsų.

Tavo apgyniman puolame, Šventoji Dievo Gimdytoja, mūsų maldų neatmesk mūsų reikaluose, bet nuo visokio pavojaus mus visados gelbėk, Pana garbingoji ir palaimintoji, mūsų Ponia, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarytoja, su Savo Sunumi mus sutaikink, Savo Sūnui mus pavesk, Savo Sūnui mus atiduoki.

Melskis už mus, Šventoji Dievo Gimdytoja.

Kad taptume verti Kristaus žadėjimų.

Melskimės.

Meldžiame Tave, Viešpatie Dieve, leisk mums, Tavo tarnams, visados džiaugtis proto ir kūno sveikata ir per garbingąji palaimintosios Marijos, visuomet Panos, užtarymą iš dabartinių nuliūdimų išsigelbėti ir amžinaja linksmybe gėrėtis. Per Kristų mūsų Viešpatį. Amen.

